

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALIMACHI, GEORGE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

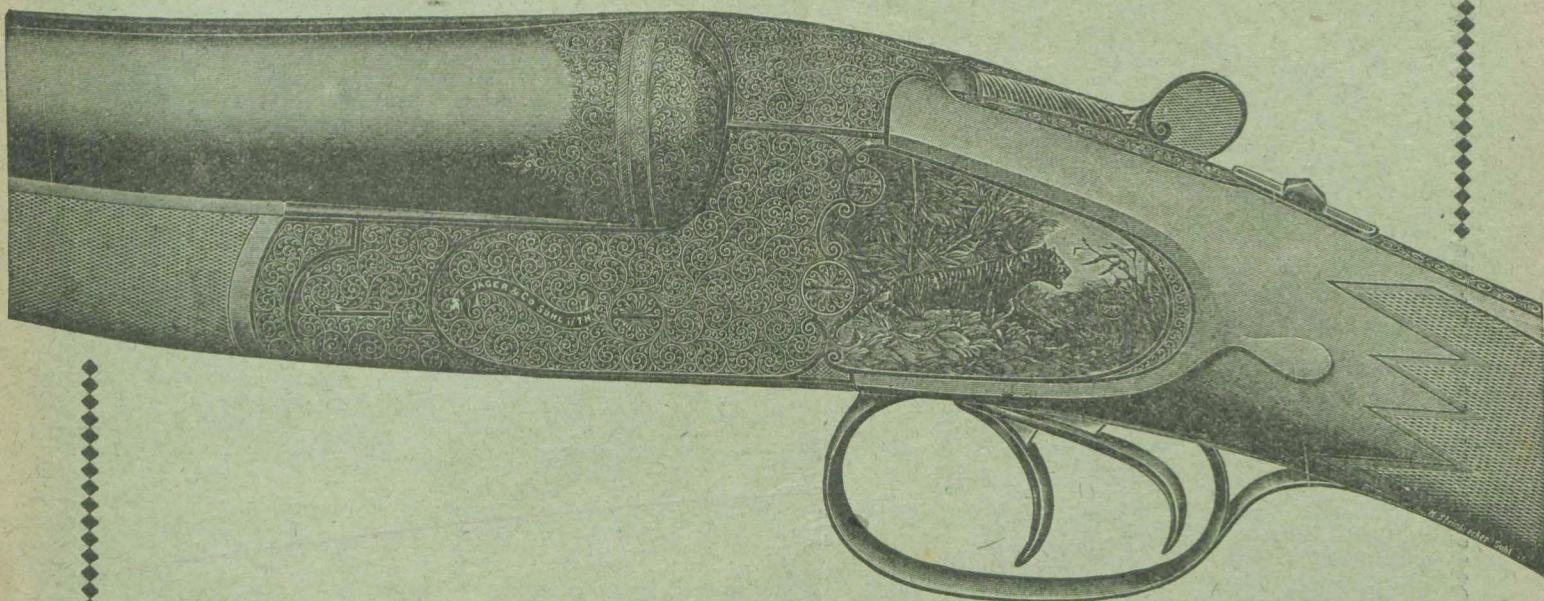
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatul „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Vânat viu!

Ocolul silvic particular, proprietar Baron Ioan Iosika din Gârbou, jud. Someș, are de vânzare cerbi dama de culoare albă (Cervus dama, alba).

A se adresa Șefului Ocolului Silvic mai sus amintit.

De vânzare

Prepelicar german cu părul scurt, de rasă pură, cu pedigree. CÂINE PERFECT DRESAT, premiat la concursuri.

PREȚUL LEI 18.000.
A se adresa la «REVISTĂ»

LOC REZERVAT

PENTRU PUBLICAȚIUNI

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

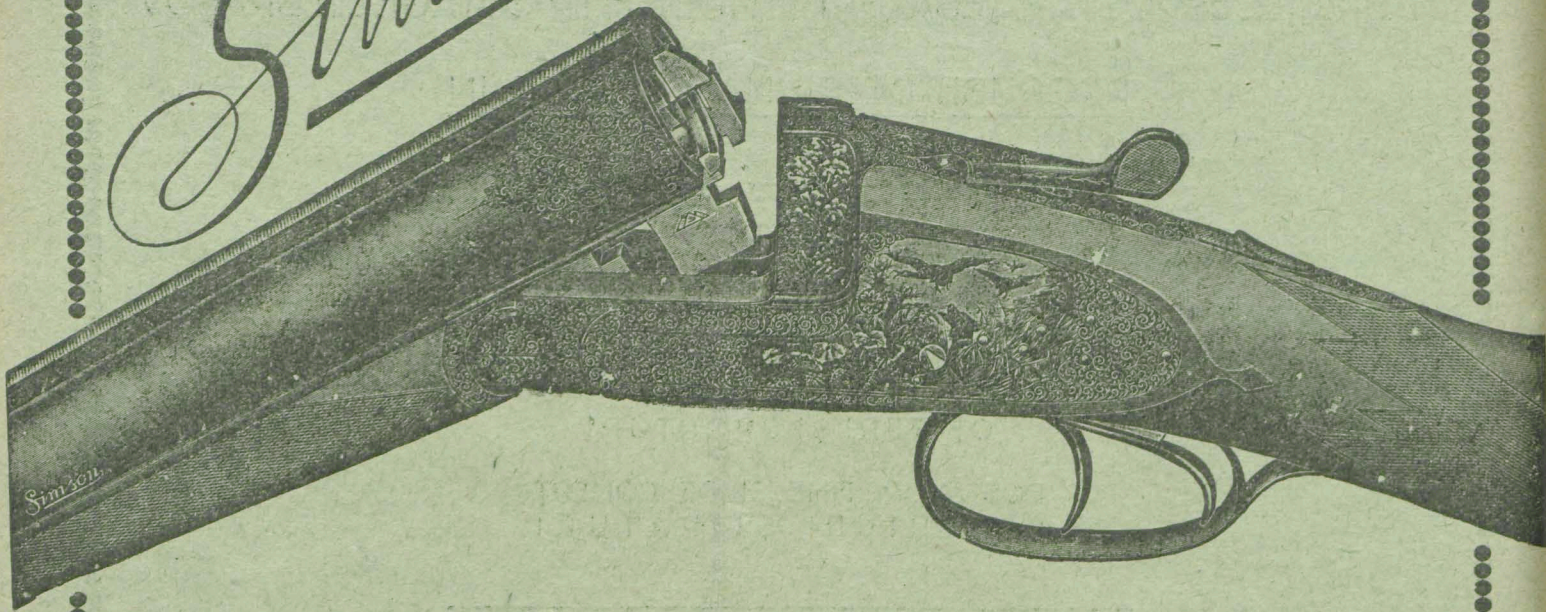
B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

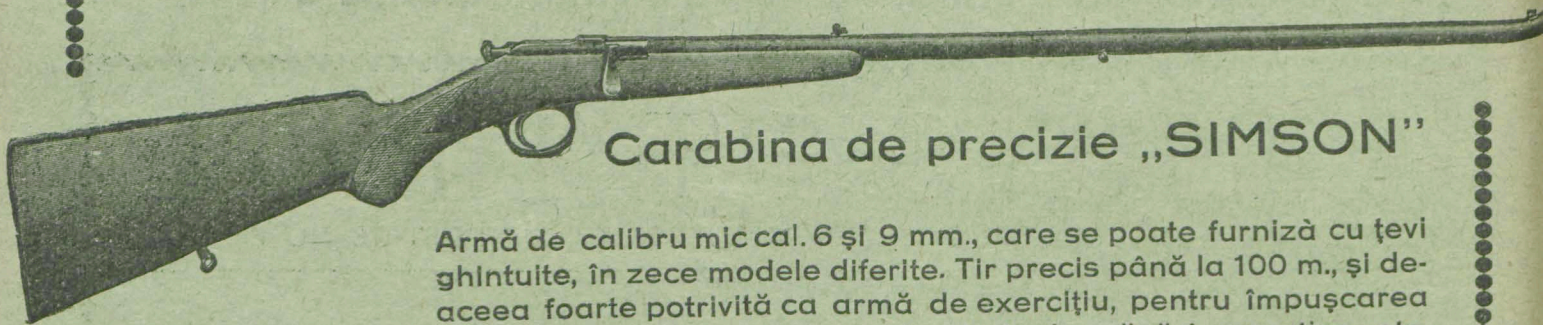
Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

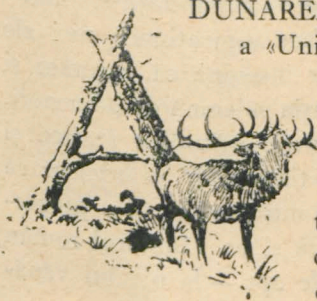
Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ADUNAREA GENERALĂ

DUNAREA GENERALĂ ORDINARĂ a «Uniunii», care a fost fixată pentru ziua de 10 Martie n'a putut avea loc în aceea zi din cauza neîntrunirii numărului statutar de membri și a fost amânată, conform statutelor, pentru ziua de 17 Martie cor.

Biuroul se formează cu d-nii:

N. Racottă și Gh. Nedici, Vice-președinți, C. G. Alexianu, Secretar-general și membrii din Consiliul de administrație; V. V. Ștefan, George A. Plagino, N. Mantu, General Gh. Manu, D. I. Niculescu, Maior R. Schneider-Snyder, Dr. I. Bejan, Dr. E. Juvara, Gh. Schina, Dr. E. Costinescu.

Notăm dintre membrii prezenți pe d-nii: M. Sc. Pherykyde, V. Racottă, Colonel N. Păun, N. Săulescu, Laurențiu Oanea, V. V. Stănescu, Leon V. Proca, C. A. V. Popescu, N. N. Racottă, D. Pavlu, A. Racottă, A. H. Wimmer, Locot. Bărzenescu.

D-l Vice-președinte N. Racottă declară ședința deschisă la ora 4 și un sfert p. m., salută asistența scuzând pe d-l Președinte Antoniu Mocsonyi, care fiind su-

ferind, nu poate lua parte la Adunare: și roagă pe d-l Secretar-general C. G. Alexianu să prezinte Adunării darea de seamă pe anul încheiat.

DAREA DE SEAMĂ

a Consiliului de Administrație asupra exercițiului anului 1927, prezentată Adunării Generale din 17 Martie 1928, de d-l C. G. Alexianu, Secretar-general al U. G. V. R.

Onorată Adunare,

Odată cu începerea noului an curent, am întors încă o filă din cartea mare a «Uniunii». Este o pagină neagră, tristă. Anul 1927 ne-a răpit pe cel mai de seamă vânător al patriei noastre, pe bunul și înțeleptul nostru îndrumător, pe *Marele Rege Ferdinand I* de în veci neperitoare memorie. Ce a însemnat pentru «Uniune» această pierdere grozavă, o știm, o simțim cu toții, și nu dorim să răscolim astăzi o rană care cu greu se va închide. Însă pentru cinstirea pioasă a memoriei Marelui Dispărut, biuroul acestei Adunări vă propune, d-lor, suspendarea ședinței pentru cinci minute de tăcere și de reculegere (Ședința se suspendă pentru cinci minute).

Domnilor,

Dar din nefericire, pierderea Marelui nostru Protector nu a fost singura pe care a trebuit să o încercăm în anul trecut. Tot în 1927 s'a stins blândul și venerabilul nostru Președinte *Dinu R. Golescu*. El a fost întemeietorul Societății noastre și primul ei Președinte. Sub ochii lui s'a ridicat și a crescut «Uniunea» mare. Să-i închinăm o recunoscătoare și pioasă amintire, iar membrilor familiei sale îndurerate, printre care trebuie să numărăm pe însuș iubitul nostru Vice-președinte *Nicolae Raccottă*, să-i transmitem încă odată condoleanțele noastre adânc simțite.

Și alții au plecat dintre noi în acest an de tristețe și de doliu, ce a fost pentru «Uniunea» anul 1927, vânători de seamă și colaboratori destoinici ai «Revistei Vânătorilor» și ai organizației noastre vânătorești încă plâpânde. S'a dus și *Nicolae Cosăcescu*, fost secretar-general fost secretar-general al Ministerului de Domenii și autor al primei noastre legi de vânătoare de dinaintea marelui războiu, fost inspector de vânătoare al județului Ilfov sub noua organizație vânătorească. S'a dus și bunul nostru prieten și în timpuri atât de apreciat colaborator al Revistei noastre, *Ion Sagasta Bălănescu*, fondatorul bătrânei societăți de vânătoare «Diana» din București, vânătorii mai vechi o știu — creatorul și conducătorul primei reviste de vânătoare care a apărut în țara românească, a revistei «Diana». Cu duioșie ne gândim la acele timpuri fericite, iar camarazilor noștri dispăruți le trimitem un ultim salut spre acele câmpuri elizeene, unde odată și odată ne vom regăsi cu toții.

Vedeți, așadar, Domnilor, cât de greu încercată de soartă a fost «Uniunea» noastră în anul pe care l-am încheiat. Conștienți de marile pierderi suferite, dar și ofeșiți în fața răspunderii ce le incumbă, conducătorii cărora ați binevoit a încredința destinele «Uniunei», și-au strâns și mai hotărâți rândurile împrejurul steagului ei, pe care putem înscrie deviza împrumutată metropolei franceze: «*Fluctuat, nec mergitur!*»

Domnilor,

Fiți siguri că nici corabia «Uniunei» nu se va scufundă niciodată! Ea plutește curajosă spre limanul fâgăduinții aspirațiilor noastre vânătorești, când mai repede, când mai încet, — după puterea combustibilului financiar, dătător de viață — dar plutește mereu, grație vigilenței și măsurilor de prevedere luate de cărmacii ei

Căci trebuie să spunem dela început, că spiritul de solidaritate și înțelegere a intereselor ei proprii, nu este încă suficient de pronunțat la vânătorimea noastră românească, pentru a prezenta o cheazășie serioasă de propășire rapidă și sigură a «Uniunei». «Uniunea» nu poate și nu vrea să tânjească! Ea trebuind să rămână în ritmul vioiu, în care s'a înălțat în decursul timpurilor și Statul Român, înțelege să imprime și treburilor noastre vânătorești aceeași ascensiune rapidă care să ridice vânătoreșii românești și pe vânătorul român la nivelul culturii vânătorești apusene.

Dar forța creatoare, Domnilor, aci ca și în toate ra-

murile activității omenești, este în funcție de mijloace financiare. Cunoaștem, din nefericire cu toți conștiințiozitatea scrupuloasă cu care camaradul vânător român obișnuiește a-și plăti cotizațiile sau abonamentele!... Nici «Uniunea», în ce privește existența ei, nici «Revista Vânătorilor» în ce privește nivelul ridicat al înfățișării ei, nu pot fi periclitate sau expuse fluctuațiilor unui public vânătoreș caprițios sau neînțelegător, mai cu seamă atunci, când ele luptă în propriul său interes! Ori, ce mijloc mai admirabil de propagandă, ce focar mai sigur de lumină în besna apucăturilor rele vânătorești, ce aparat mai minunat de educație pentru un vânător corect, decât o revistă de specialitate ca «Revista Vânătorilor»! Precară i-ar fi însă existența, nesigură apariția și nestatornică înfățișarea și conținutul, dacă ne-am bază, noi conducătorii ei responsabili, numai pe exactitatea și regularitatea cu care membrii noștri înțeleg să-și achite cotizațiile și abonamentele! Domnilor, pentru că suntem în București, să spunem tare Bucureștenilor, că de pildă d-lor — cari printr'o bizară și curioasă dispoziție a P. T. T. nu pot fi ajunși de salvatorul nostru sistem de încasare prin «contra-ramburs» — plătesc, în cele mai multe cazuri, cam cu un an întârziere sumele ce dătoresc «Uniunei», și atunci numai grație unui incasator special, căruia suntem nevoiți, firește, să-i acordăm tantieme! Înțelegeți ce-ar fi, dacă și noi am achita funcționarii «Uniunei» și facturile tipografiei, tot cu un an întârziere!...

Din cauza acestei stări de lucruri, Domnilor, și pentru a nu periclita o operă de importanță «Uniunei», am cerut sprijinul și asistența Ministerului, iar acesta ne-a ascultat. Atât în anul 1926, cât și anul trecut «Revista Vânătorilor» a fost sprijinită cu o dreaptă subvențiune, care cu începerea anului curent va fi definitiv și în permanență înscrisă în bugetul «Uniunei».

Dar, Domnilor, simpla asigurare a peremității «Uniunei» și a Revistei, nu poate satisface aspirațiunile nici ale d-voastre, nici ale noastre. Ar însemna că vegetăm și am fi în contradicție cu afirmația solemnă de adineaori, că «Uniunea» nu poate trăi într'o atitudine statică și de contemplațiune a evoluțiunii timpurilor, ci înțelege să imprime ea însăși o mai repede mișcare pe calea progresului vânătoreș pentru a ridica și pe vânătorul român — element atât de dornic și de apt — la nivelul vânătorului corect din Apus.

În această ordine de idei, Consiliul de Administrație nu a uitat mișcarea, pe care a votat-o Adunarea Generală a «Uniunei» din anul trecut. Dimpotrivă, toate ocupațiunile noastre s'au concentrat împrejurul ideii și scopului urmărit de votul Adunării din anul trecut, care este de sigur și a d-voastre, de a vedea principiile «Uniunei», propovăduite prin mijlocirea «Revistei Vânătorilor», pătrunzând cât mai adânc în masele vânătorimii românești, spre a o educa și ridica vânătorește, dorință care se află în esență exprimată în mișcarea din anul trecut. Consiliul de administrație a găsit o singură soluționare practică a acestei mișcări și anume: *punerea «Revistei Vânătorilor», cu sprijinul Ministerului, în mâna fiecărui vânător din țară, posesor*

al unui permis de vânatoare. Dacă muntele nu vine la noi, ne vom duce noi la munte! Această reformă capitală, de care depinde în cea mai mare parte ridicarea nivelului vânătoresc în Țara Românească, suntem convinși că va fi înfăptuită în decursul acestui an. Principiile noastre au fost acceptate în întregime de către forurile conducătoare și înțelegătoare a străduințelor noastre. Anul în curs va fi consacrat preparării aparatului important, care va asigura acest serviciu. Astfel suntem îndrituiți a spera, că în fața Adunării Generale viitoare, ne vom putea prezenta cu această importantă reformă, desăvârșită și în plină funcțiune.

O altă importantă măsură, Domnilor, pornită din inițiativa «Uniune», a fost următoarea: Știm că brigadierii de vânatoare, odată ieșiți din școală dela Sighetul Marmației, sunt dați în seama «Uniunii». Noi le găsim posturi, noi le procurăm acte, noi îi îndrumăm în carieră, la noi vin să-și verse focul deziluziilor încercate, când, îmbătați încă de promisiunile primite odată cu teoria în școală, au pășit pe calea grea a profesiei lor. Intr'un cuvânt, noi le purtăm de grijă. Ori, una din cele mai grele piedici, pe care le întâmpină brigadierii de vânatoare pe terenul de vânatoare unde sunt angajați, constituie antagonismul cunoscut, ce se ivește de îndată, între ei și brigadierii silvici: antagonism cu atât mai pronunțat, cu cât acești slujitori ai Statului, ce sunt brigadierii de vânatoare, cu o școală tot atât de bună și cu aceeași pregătire, ca cei silvici, nu au aceleași drepturi ca brigadierii silvici. Ei nu pot fi angajați și în serviciul Statului, de pildă să fie în același timp și briga-

dieri silvici. Nu pot, pentru că nu există text de lege, care să prevadă acest lucru. În urma inițiativei luată de «Uniune», de comun acord cu colegul nostru, d-l C. Opran, Administrator al Casei Pădurilor, d-l Ministru a alcătuit un articol de lege, care va fi supus Corpurilor legiuitoare probabil chiar în această sesiune, prin care se modifică dispozițiile Legii de organizare a Corpului silvic în sensul, că brigadierii de vânatoare se echivalează în drepturi și în grad cu brigadierii silvici. Importanța acestei măsuri nu va scăpa de sigur nici unui vânător conștient, care posedă un teren de vânatoare, mai ales cu vânat nobil din pădurile dela munte, departe de orice centru sau alcătuire omenească.

Domnilor,

Acesta este bilanțul activității noastre în anul care s'a scurs: acestea sunt auspiciile sub care am început activitatea anului curent. Ca și în trecut, Consiliul de administrație a lucrat și anul acesta metodic, fără tobe și surle, dar a lucrat, și crede că și-a îndeplinit cu prisosință datoria. Fără a fi deci lipsiți de modestie, dorim ca exemplul nostru să servească de imbold tuturor vânătorilor conștienți din țara noastră, în scop de a-i îndemna la o mai mare solidaritate și o mai adâncă priecere a intereselor noastre vânătorești.

D-l Secretar-general, citește apoi raportul Comisiunii censorilor și situația de venituri și cheltueli pe exercițiul anului 1927.

Uniunea Generală a Vânătorilor
din România

SITUAȚIA DE VENITURI ȘI CHELTUELI
pe ziua de 31 Decembrie 1927

VENITURI		CHELTUELI	
NATURA VENITURILOR	SUMELE	NATURA CHELTUELILOR	SUMELE
Cotizații și abonamente	527.029 —	Imprimatul Revistei și expediția ei	508.333 50
Subvenții dela Minister. Agric. și Domenii	415.000 —	Salarii	194.400 —
Comision 10% operațiuni vamale	74.985 10	Cheltueli de administrație	71.501 —
Anunțuri și publicații	25.496 —	Mărci postale și timbre fiscale	25.790 —
Donațiuni	78.400 —	Furnituri de cancelarie și imprimate	19.920 —
		Cheltueli avansate, compt arme	118.626 50
		Chiria localului pe anului 1927, lei 106.000	
		pe 6 luni din 1928 dela	
		1 Dec. 1927—1 Maiu	
		1928, lei 53.000	159.000 —
		Sold debitor în numerar (depus la Bancă)	23.339 10
	1.120.910 10		1.120.910 10

Președinte, (ss) A. Mocsonyi

Secretar-general, (ss) C. G. Alexianu

Verificat și găsit exact

Censori; { (ss) George Georgescu
(ss) S. Bodnărescu
(ss) A. Stănescu
(ss) N. Kalergi
(ss) N. Flechtemmacher

Luând cuvântul d-l Laurențiu Oanea, spune că știe precis că la «Uniune» se lucrează mult și roagă pe d-l Secretar-general că în darea se seamă viitoare să fie mai puțin modest și să arate mai pe larg activitatea «Uniunii», ca și membrii cari nu iau parte la Adunare să fie complet informați asupra lucrului intensiv ce se

prestează, cetind darea se seamă în Revistă. Tot așa cere și un bilanț mai detaliat din care să reiasă clar explicația celor Lei 118.626 față de venitul «Uniunii» din operațiunile privitoare la arme, munițiuni, etc.

D-l Oanea propune, ca «Uniunea» să intervină pe lângă Ministerul Justiției cerând mai multă severitate din

partea instanțelor judecătorești în aplicarea pedepselor pentru delictele și convențiile la legea vânătoarei.

Tot așa cere și măsuri mai drastice pentru distrugerea pasărilor răpitoare, care fac atâtea ravagii în vânat.

D-sa propune o propagandă vânătoarească mai intensivă, prin congrese, șezători, etc.

D-l Vice-președinte N. Racottă răspunzând d-lui Oanea se asociază părerii d-sale în ce privește redactarea unei situații de venituri și cheltueli mai detaliate, însă despre venituri comerciale ale Uniunii nu se poate vorbi, deoarece Uniunea nu face nici un fel de comerț, doar înlesnește membrilor ei procurarea de diferite articole de vânătoare.

D-l Vice-președinte Racottă roagă Adunarea Generală să aprobe bilanțul pe exercițiul anului 1927, dând descărcarea d-lui Secretar-general, Comitetului de Direcție, Comisiei Censurilor, precum și întregului Consiliu de Administrație, pentru gestiunea lor în cursul anului trecut.

Adunarea generală aprobă cu unanimitate și dă descărcarea.

Trecând la punctul al treilea al ordinei de zi, d-l Vice-președinte cetește lista membrilor consilieri eșiți la sorți în ședința din 11 Februarie curent, conform art. 25 din statute, și roagă Adunarea Generală să procedeze la alegerea a opt membri consilieri, pentru completarea Consiliului de Administrație, D-nii consilieri eșiți la sorți sunt următorii; Dr. C. Leonte, H. Cavalier de Mikuli, Prof. Dr. Gl. Savu, Gr. P. Carp, N. Mantu, Principele Jean Calimachi, Principele George V. Bibescu, și Dr. Valer Negrilă.

În urma morții mult regretatului nostru Președinte de onoare Dinu R. Goleșcu, fiind vacant acest loc, d-l Vice-președinte Racottă propune Adunării alegerea d-lui Vice-președinte Gh. Nedici, ca Președinte de onoare.

Adunarea votează prin aclamațiuni alegerea d-lui Gh. Nedici, ca Președinte de Onoare al Uniunii.

D-l Gh. Nedici mulțumește Adunării pentru onoarea ce-i face și se scuză că n'a putut lua o parte destul de activă la lucrările Uniunii, dar știe că Uniunea este condusă cu mult zel din partea d-lui N. Racottă și V. V. Ștefan, deci d-sa putea desfășura activitate pe altă cale tot în interesul educațiunii vânătoarești.

D-l Vice-președinte Racottă predă locul prezidențial d-lui Președinte de Onoare Gh. Nedici și cere cuvântul D-sa anunță că prin plecarea d-lui Nedici din locul de Vice-președinte al Uniunii, devine vacant un loc de Vice-președinte și propune pentru acesta pe d-l V. V.

Ștefan, care de fapt lucrează de un an și jumătate în această calitate ca locțiitor.

Adunarea votează prin aclamații alegerea ca Vice-președinte, în locul d-lui Gh. Nedici, a d-lui V. V. Ștefan.

D-l Vice-președinte Racottă propunând alegerea noilor membri consilieri, arată că prin alegerea d-lui V. V. Ștefan devine vacant și un al nouălea loc de membru consilier; iar pentru completarea Consiliului de Administrație propune alegerea următorilor d-ni: N. Săulescu, M. Sc. Pherekyde, General Gh. Gârleșteanu, Gr. P. Carp, N. Mantu, Principele Jean Calimach, Principele George V. Bibescu, Dr. Valer Negrilă și Colonel N. Păun, cari se aleg prin aclamații.

D-l Vice-președinte V. V. Ștefan luând cuvântul, mulțumește Adunării pentru încrederea acordată, dând totodată explicațiuni d-lui L. Oanea, referitor la averea Uniunii, cum și felul cum s'a făcut până acum situația de venituri și cheltueli.

Luând cuvântul d-l Secretar-general C. G. Alexianu, explică detaliat operațiunile Uniunii, relative la procurarea de arme și munițiuni pentru membri ei, precum și la celelalte scopuri realizate de Uniune după prescripțiile din statute.

În ce privește darea de seamă, d-sa nu a voit să o lungească, spre a nu ocupa prea mult loc în «Revista Vânătorilor».

D-l L. Oanea se declară pe deplin luminat și mulțumit cu răspunsurile d-lor Vice-președinți N. Racottă și V. V. Ștefan și Secretar-general C. G. Alexianu, cere totuși pentru viitor o dare de seamă mai detaliată chiar costând mai mult, pentru a face posibil ca toți membrii Uniunii să cunoască activitatea ei; precum și un proiect de buget detaliat, ca Adunarea Generală să poată proceda la eventuale modificări, sau propuneri.

D-l Colonel N. Păun luând cuvântul mulțumește pentru alegerea d-sale în Consiliul de Administrație și face un istoric al străduințelor sale vânătoarești din trecut. Pentru a stavili braconajul, d-sa propune ca pulbera de pușcă să se vândă în viitor prin Uniune și d-nii Inspectori de vânătoare.

D-l Vice-președinte C. V. Ștefan răspunzând d-lui L. Oanea spune că Uniunea nu și-a putut întocmi un proiect de buget, neavând până în prezent venituri sigure. Iar Uniunea nefăcând nici un comerț nu poate face nici bilanț al afacerilor ei comerciale.

După semnarea protocolului ședinței de către toți cei prezenți, d-l Președinte de Onoare Gh. Nedici mulțumește asistenței și declară ședința închisă.

DATORIILE VÂNĂTORULUI DE AZI, ȘI PROPAGANDA IN VIAȚA SOCIALĂ ȘI IN ȘCOALA

de Dr. J. Philipovicz-Cernăuți

NATURA DE RĂPITOR este sădită în inima omului. Astfel vedem, chiar la copiii mici în general, obiceiul de a prigoni animalele, mai cu seamă mici, stângace, năzuind a le prinde; iar sărmane creaturi sunt adesea maltratate, ba chiar ucise. Pro-

portional, e foarte mic numărul acelor copii, în prima linie a celor de gen feminin, cari ar avea sentimentul de milă, al ocrotirei și îngrijirii, deci sentimentul matern, pentru aceste mici, nenorocite păsărele, fugite prea de timpuriu din cuib, sentiment, pe care ca și pe cel dintâiu, adică cruzimea și rapacitatea, trebuie să-l privim de sigur ca primitiv, înăscut. Avem doar nenumărate exemple, ca mame animalice în stadiul de alăptare îngrijesc cu mare plăcere pui de speță străină, ba chiar dușmană, lăsați fără îngrijire; îi alapteză și îi apără ca și pe ai lor proprii. Acest sentiment întrece deci toate celelalte sentimente înăscute, cum ar fi pofta de a vărsa sânge, foamea etc.

La început oamenii procedau între ei la fel ca și animalele sălbatice, și abia progresului culturii și înobilării sufletului i-a fost rezervat, să întipărească sfințenia și respectul față de viața aproapelui. Dar un grad și mai înalt de cultură se arată, dacă în animal nu mai vedem numai ființa cea mai de jos, fără de valoare, supusă omului și lăsată în voia lui, ci dacă și aici manifestăm o concepție mai înaltă, având respect față de creaturile Atotputernicului,

Această cale de progres a făcut-o și concepția omului despre vânătoare și exercitarea ei. La început, stând în mijlocul naturei, omul primitiv se servea de vânătoare pentru a-și procura hrana, îmbrăcăminte și obiectele necesare pentru viață, dar și pentru a proba curajul și dibăcia și în fine, chiar și pentru apărare. În epocile primitive, omul era mai adesea vânat decât vânător. Abia mai târziu a devenit vânătoarea o distracție, totuși însă, în parte și în ziua de azi, un mijloc de examinare a dibăciei, forței de rezistență, de multe ori a curajului și prezenței de spirit. În fine a început și aici a se ivi o concepție și exercitare mai nobilă, ce merse paralel cu înobilirea omenirii.

Omul a învățat cu timpul că mamele și puii trebuiesc ocrotiți, pe deoparte pentru a conserva speța, iar pe de alta, pentru a evita crudul procedeu de a lăsa puii, după uciderea mamei, prada groazniciei morți de foame și invers, ucigându-se puii, a jigni sentimentele sfinte ale mamei. Deci s'a stabilit și reglementat: ce, și când e permis a se vâna. Străduindu-se a reduce la minimum cruzimea ce este în vânătoare, industria se silește a produce arme și munițiuni, cariucid cât se poate de repede, reducând astfel la minimum durerile și frica de moarte

a vânatului, ba chiar eliminându-le. În acelaș sens sunt a se înțelege și dispozițiunile reglementare, privitoare la întrebuințarea pentru anumite spețe de vânat, și multele păreri cari sunt în contra întrebuințării capcanelor, căci și fiara răpitoare simte durere. Astfel se rîvnește astăzi a vâna cerbii și țapii numai la o anumită vârstă a lor, când au trecut culmea vieții, nu numai pentru că în această etate au dâșii cele mai bune și mai puternice coarne, ci și pentru aceia că acum nu mai sunt atât de buni pentru prăsilă, din contră, ei alungă pe cei tineri, viguroși, deci prezența lor nu mai este utilă, începând a degenera și se pot menține numai din cauza că astăzi fiarele răpitoare a căror pradă trebuiau să fie atunci, când vitalitatea li s'a slăbit, lipsesc. Dar și contra fiarelor răpitoare nu se mai duce lupta de exterminare, cum se făcea mai de mult. Astăzi omul nu voește să le stârpească cu desăvârșire, pe de o parte pentru că e lucru urit a nimici ceva cu totul, pe de altă parte fiindcă — progresând cultura vânătoarească, experiența, și adâncindu-se știința — s'a ajuns la cunoștința, că și ele sunt necesare în gospodăria naturei. Și astfel sunt o mulțime de probleme și cunoștinți, pe cari vânătorul de azi, cu cultură, trebuie să le știe și să le răspândească în cercul său. Atunci el nu va mai fi considerat ucigător crud, nu, vânătorul cum voim să-l vedem și cum ne străduim să fim noi înșine, e un idealist, căruia frumusețea naturei îi este la inimă mai mult decât orice, admirând pe creator în creaturile sale, făcându-i vânătoarea numai atunci ade-vărată plăcere, când a putut în fine păcăli un vânat deosebit de șiret, ba chiar unul periculos, dar care tot așa de mult se bucură, când își vede terenul său de vânătoare, care e raiul său, și în care se refugiază de grijile și chinul vieții zilnice, populându-se tot mai mult cu vânat, din care, pentru a-și face pofta, își alege acel exemplar de vânat care îi face cea mai mare bucurie și de care nu mai are nevoie pentru prăsierea vânatului. Vânătorul cult are datoria să pătrundă direct în viața naturei. Să nu uităm că vânatul, dacă este prea numeros, degenează și se îmbolnăvește neapărat. Vânătorul deci trebuie să ia el rolul poliției sanitare a fiarelor răpitoare, când acestea lipsesc, sau sunt în număr prea mic, trebuind să doboare la timp cu arma exemplarele bolnave, fără vlagă, pentru ca să le apere de o moarte chinuitoare în timpul iernei și spre a evita că ele să se prăsească, ce ar fi în detrimentul generației viitoare. Mai mult el nu are voie să îngăduie ca o speță de vânat să se înmulțească în așa fel ca să facă pagubă copacilor pădurei sau recoltei. El trebuie să fie atât de prudent, ca să gândească ceva mai departe și să evite tot ce ar putea produce o îndreptățită opinie dușmănoasă față de vânătoare. Mult mai grea decât această datorie este restricțiunea ce trebuie să-și impună, când ia în primire un ținut sărac de vânat sau chiar deșert. În acest caz poate să treacă timp îndelungat, până ce

vede succesele îngrijirii sale competente și ale faptului, că și-a impus o rezervă, și va putea trage într'un vânat pe când odinioară nu putea face altceva decât să apere terenul de câinii hoinari. Un astfel de teren de vânatoare, n'ar trebui să-l ia în primire decât vânători cu vederi largi, cari pot să aducă jertfe. Negreșit, nu e nimic mai frumos, mai sublim, decât să ajungi acolo să poți zice cu mândrie: «Aceasta am făcut-o eu, aici e rodul muncii și bucuria mea, aici e o bucată din viața mea».

Și astfel sunt multe, multe lucruri, ce trebuie să le știm, dar pe cari suntem datori să le spunem și altora. Atunci va dispărea zâmbetul disprețuitor de pe buzele multora, când se vorbește de vânatoare, zâmbet ce isvorește din propria concepție primitivă și lipsa totală de pricepere. Pentru a face însă pe altul să priceapă însemnătatea vânătoarei și a-l face prietenul ei, trebuie ca noi înșine să ne procurăm cultura necesară prin contact cu vânători versați și prin permanentă cetire de cărți și reviste bune. Lumea e mare și progresul nu suferă ziduri chinezești. De ce n'am face și noi la fel, sau chiar mai bine, decât se face aiurea? Am întrebuițat întotdeauna cuvântul «trebuie» cu intenție.

Problemele vânătorului de astăzi s'au ivit din referințele în cari trăim. De sigur, odinioară era mai frumos decât astăzi. Eu, și cu mine de bună seamă cei mai mulți vânători, cu cea mai mare părere de rău își vor aduce aminte de timpul când terenurile de vânatoare erau mari și pline de vânat, numărul vânătorilor însă mic. Atunci puteai să mergi cât poftai, mulți kilometri, fără să treci pe lângă o locuință omenească, singur în largul câmpului, cu credinciosul câine alături. Atunci nu există o lege de vânatoare, restrictivă, aspră, din cauză că nu era nevoie de o atare. Timpurile când vânatul e oprit se țineau așa dela sine, fără regulament, și nimănui nu-i trecea prin gând să le calce, fiindcă în celălalt timp al anului aveai prea deajuns ce vâna. Și astăzi, timpul pe care îl pot petrece în mijlocul codrului secular e pentru mine cel mai fericit timp al anului, când, cu carabina pe umăr, pot hoinări zile și săptămâni întregi, fără să întâlnesc un om. Simt așa parfumul unei perioade trecute de mult a omenirii, din primele ei începuturi, fără limite, fără restricțiuni. Și focul de armă ce îl dau apoi, după nespusă muncă și osteneală suportată cu plăcere, asupra cerbului, care în puternica lui mărime ne amintește de asemenea vremurile primitive, are pentru mine mai mare valoare decât focurile de mitralieră ce se dau astăzi la o vânatoare de iepuri. Dar unde în lume se mai găsesc atâtea locuri cari pot cuprinde pe toți vânătorii ce duc în munții lor dorul de vremurile trecute? Chiar și în rigida Alasca, în cea mai sălbatică parte a Africei sunt legi stricte, restricțiuni, și trebuie să fie, căci de altfel ar fi de mult nimic și ultimul exemplar de vânat. Nici o fântână nu e fără fund. Și astfel trebuie să ne împăcăm cu ideea că marile proprietăți, largi, pe cari nu le poți cuprinde cu ochiul, au dispărut. Pretutindeni așezări omenești cresc ca din pământ, și pe locuri unde acum 25 ani era apă, sunt astăzi cele mai bune terenuri de cultură. Pământul n'a crescut, oamenii însă se înmulțesc neconținut și cu dânșii crește și numărul

vânătorilor. Condițiunile de traiu pentru vânat devin tot mai grele. Pe când mai înainte luam din plin, astăzi aceasta nu se mai poate, astăzi se cere mai mult decât se oferă.

Problema, de a da numărului imens de mare de vânători noi ocazii de vânat, și în acelaș timp de a ridică situația vânatului, se poate rezolvă numai în așa fel că ne vom servi de experiențele și învățăturile acelor țări cari în această privință au avut altădată o situație mai rea și totuș au ajuns să rezolve chestiunea bine. Dela vânătorii noștri mai tineri însă trebuie să cerem ca să lucreze activ și devotați, după directivele și concepția ce suntem datori a le da; vorba vie are îndeobște mai mare efect decât scrisul și, cum s'a mai amintit, câteva exemple bune plătesc mai mult decât o orațiune lungă.

Propaganda vânătorească deci trebuie să se extindă înainte de toate asupra acelor persoane, cari înșile voesc să vâneze, cum și asupra acelor cari stau în legătură mai strânsă cu vânatul, fără să fie vânători. La cele din urmă se numără autoritățile și populația dela țară. Autoritățile, atât cele civile cât și cele militare, trebuie ca la ori și ce ocazie, atât în mod oficial cât și la conveniri particulare, lămurite în sensul arătat, pentru ca în caz de trebuință, cu deplină convingere, deci cu atât mai efectiv să dea concursul necesar, când e vorba să se împiedice contravențiuni la legea vânatului ca răufăcătorii să fie pedepsiți. În ce privește creșterea generației tinere de vânători — tinere nu în sensul vârstei vieții ci cu privire la durata participării la vânatoare — trebuie, sau singuraticele cluburi în cercul lor, sau mai multe cluburi împreună cu vânătorii particulari să se adune obligatoriu din timp în timp, cu cât mai des cu atât mai bine, și să țină disertațiuni asupra problemelor vânătorești de actualitate cum și asupra instrucțiunilor necesare la vânatoare etc., eventual și cu demonstrațiuni (d. ex. a diferitelor pasări răpitoare folositoare și stricătoare), după cari să urmeze discuțiuni, ceace îndeamnă și contribuie foarte mult la ajungerea scopului.

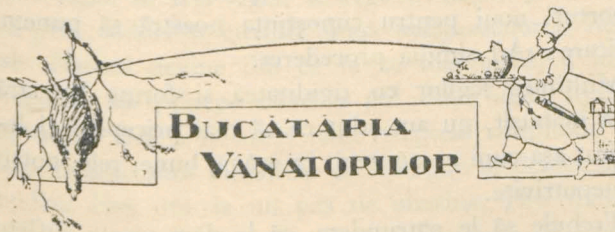
O chestiune de foarte mare importanță e creșterea țărâtimei, deci acelei părți a populației care în traiu este mai apropiată de vânat. Țăranul se află încă pe o treaptă de cultură pe care sentimentul de nimicire față de alte ființe vie mai există încă. Pe lângă acesta mai vine și partea materială, perspectiva pentru o friptură sau un venit. În privința aceasta are el în câinele său, cel mai bun tovarăș, deci și pe acesta trebuie să-l luăm în cercul acțiunii. Nu fiecare țăran e rău, lui adesea îi lipsește numai priceperea și nu unul ar cugeta altfel, dacă i s'ar deschide ochii, arătând că are bunăvoință, să fie lămurit. Înainte de toate trebuie să-l desfacem ceva de egoismul său înăscut, primitiv. Prin exemple trebuie să-i explicăm că vânatul nu crește din pământ ca iarba, că are și el tată și mamă, că mama vânatului are asemenea sentimente ca și mama omului, că vânătorul nu trebuie să ucidă totul fără deosebire, neținând seamă că se păgubește pe sine însuși, dacă nimicește fără nici un motiv anumite animale folositoare și că cauzează pagubă și comunei, care nu poate arenda bine dreptul de vânat. Mai pe scurt, trebuie să i se pună în tot chipul în vedere

procedeul său rău de a distruge; a-i da exemple din alte țări legate de vânat, a apela la situația lui ce-i ordonă să-i fie prieten vânatului, etc. Trebuie să întrebuițăm toate mijloacele de a-l reține dela nimicirea acestui vânat și să se creeze și premii pentru cuiburile și puii scutiți de dânsul pe câmpul lui, cum și pentru culesul ouălor de țarcă și cioară, lămurindu-l asupra stricăciunii ce fac aceste pasări. Trebuie să i se deschidă ochii și asupra marelor stricăciuni ce le fac câinii ce hoinăresc liberi, cum și asupra faptului că ceeace mănâncă câinele e în paguba comunei și a arendașului. Știu că prin aceasta nu vom ajunge prea departe față de oameni maturi, fiindcă sunt rari ocaziunile de a conveni cu dânsii și a le expune aceste lucruri, ba aproape excluse, afară de vânători singuratici cu cari poți intra în astfel de discuții. Cu atât mai bine și mai folositor este de a face să încolțească în sufletul susceptibil și nesticat al copilului germenul pentru o concepțiune mai frumoasă și mai nobilă în această privință. Pentru acest scop ar trebui luată în ajutor și școala. În școală se învață sigur multe lucruri cari n'au nici o însemnătate pentru vieață și creșterea spirituală, ci se învață numai din un obicei vechiu

ce se mai menține. Există doar acum tendința, de a se ocupa intensiv cu istoria și obiceiurile țării în cari trăim pentru a trezi interesul pentru aceasta și stimula patriotismul. De ce nu ar fi posibil să ne ocupăm mai mult și cu animalele, cu cari copilul de țaran convine doară aproape zilnic, să desfășurăm foloasele ce le aduc cum și influența vătămătoare a fiecăreia dintre dânsule, să descriem mai exact istoria lor naturală, să mărim interesul pentru dânsule accentuând neconținut evitarea de a le supăra sau ucide! Un atare plan de instrucție îl poate ușor elabora un pedagog bun care e în acelaș timp vânător și amic al naturei. Eu aștept mult dela aceasta, căci acest mod de propagandă nu se oprește numai la copil, influența sa bună se extinde nu numai asupra generațiunii ce crește ci și asupra părinților copilului cari sunt adesea oameni buni la inimă.

Ceeace spun, nu e o simplă teorie a mea. Am făcut observări și experiențe cari mă îndreptătesc a crede în marele folos al măsurilor schițate.

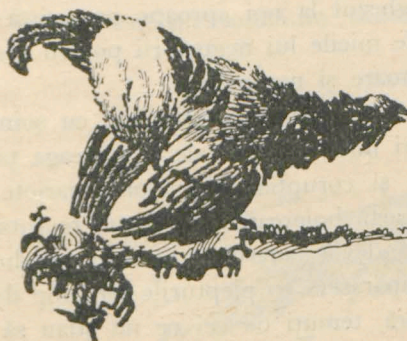
Am încrederea și în inteligența poporului nostru care trebuie numai cultivat și condus. Mai multă muncă culturală, mai puțină politică și de loc demagogie!

SITAR CU SOS DE CONIAC

Sitarul preparat pentru a fi gătit, se frige 15 minute. Se taie în șase părți și se așează într'o cratiță de pământ. Untul, în care s'a fript sitarul, se scurge încet. La ceeace rămâne, se adaogă o jumătate ceașcă de extract de sos de friptură, coloana vertebrală a sitarului bine tocată și zeama dela o lămâie; apoi se lasă totul să fiarbă cam o jumătate de oră. După aceasta, se mai adaogă două păhărele de coniac. Sosul se strecoară printr'o sită peste carnea sitarului, se acoperă totul și se lasă să fiarbă înăbușit, cam zece minute.

*În fiecare se serveste separat, într'o ocaziune
apoi sitarul*

FILETS DE SITAR À L'IMPÉRIALE

(pentru 8—10 persoane)

Dela opt sitari preparați spre a fi gătiți, se scoate copanele. Aripel și pieptul rămâne la locul lor, însă înfășurați în slănină. Carnea de pe copane se scoate, se curăță de piele și vine, se toacă cu intestinele sitarului, împreună cu un ficat gras de gâscă, se adaogă patru gălbenușuri de ou, sare, piper, trei eșalote înăbușite și patru linguri de parmezan ras. Totul se amestecă pe foc, până se îngroașe. Pe urmă se trece printr'o sită, se adaogă patru linguri de extract de carne, se amestecă bine și se ține cald. Sitarul înfășurat în slănină și capul lui, se frige zemos, adică să nu fie uscat. Intr'o farfurie rotundă se pune orez în formă de coroană, în mijlocul acesta se pune sosul fierbinte și deasupra lui se pun capetele. Piepturile se taie în bucăți frumoase și se așează pe orez, iar pe fiecare bucată de piept, se pune o felie de trufă.

ANICA GUST-SUBȚIRE

DREPTUL DE VÂNĂTOARE

de Matei I. Seulescu

DREPT DE VÂNĂTOARE;
Res nullius; Drept; Drept
de proprietate!?

Un surâs ironic va primi
aceste rânduri, cari vor fi
socotite, ca să nu fiu mai
aspru, sau ca vânătorești,
sau ca neserioase.

Cu toate acestea, sunt mult
gândite și mai ales pusă
atâta speranță în ele, de a

avea un răsunset cel puțin în sufletul domnilor magistrați, dacă nu în al tuturor, cel puțin în a celor ce vor avea cât de puțină simpatie pentru vânat și vânătore dintre acei, ce servesc pe altarul dreptății și cei ce trebuie să meargă pe căile arătate de ea.

«Dura lex, sed lex, lex ita scripta est!».

Cât sunt de adevărate cuvintele de mai sus și cât de greu de înfăptuit înțelesul lor.

Ce este vânătore?

Un sport!... Un perfect element de plăcere pentru cei ce știu să o guste!

Acesta va fi răspunsul tuturor care deși foarte adevărat nu este complet.

Este oare nevoie ca sporturile să fie reglementate, îngrădite și apărate de sancțiunea legilor?

Nu se vor ridica oare unii adepți ai Sft. Hubertus nu vor protesta ei, nu vor cere ca toate sporturile să fie supuse acelorasi restricțiuni?

Suprema lege, părinte a tuturor legiurilor moderne, dreptul roman spune: «vânatul este *Res Nullius*».

Are oare dreptate?

Atunci da!... Acum însă nu!?

Vânătore de atunci nu se aseamănă cât de puțin cu cea de astăzi și apoi câte s'au schimbat în decursul veacurilor începând cu robia, cu «severul manus» și atâtea altele.

Nevoile au crescut dând naștere civilizației moderne, cu ea vânătore trece prin diferite faze; aceia de plăcere, sport, pentru a-și adăoga astăzi titlu de economie privată și chiar națională, tot deodată punând în mâna vânătorului modern mijloce perfecte de a ucide, presupunând numai, conștiința întrebuintării lor.

Dacă vom căuta în imensitatea legiurilor ce ne cărmuesc, am vedea că legiuitorul de azi se pronunță contrar dreptului roman.

Deși principiul de drept spune: «că o lege posterioară abrogă textul contrar al celei anterioare», aplicarea este foarte relativă, rămânând în domeniul teoriilor.

Și dacă slabul glas al codurilor nu va avea răsunset la timp în curând vom avea surpriza de a nu mai simți necesitatea unei legi pentru protecția și reglementarea vânătorei.

Pentru un moment se pare că mergem pe calea cea bună, deși se dau lupte grele între acei ce calcă și acei cari cer ca legile să fie aplicate.

Poate că este și normal să fie așa. La noi de foarte puțin timp se cunoaște mai de aproape noțiunea de drept de vânătore; de foarte puțin timp și la foarte puțini a început să se formeze convingerea că vânătore nu este numai un sport și că vânatul ar putea fi un bun.

Suntem un stat tânăr, cu organizație, cu așezăminte noi, cari deși domnesc asupra noastră de mai bine de o jumătate de veac, nu sunt ieșite din sufletul nostru, nu sunt complet înrădăcinate în conștiința noastră.

Popor crescut în nesfârșitele noastre câmpii, cunoscând raporturi de drept puține și primitive, conduși de un drept aproape arbitrar, reclamat și aplicat de o clasă restrânsă, de o castă cum eră aceia a boierilor; prezentând mereu prea multă simplitate complexului de raporturi ce vrem să ne adoptăm, ne trebuie timp și muncă pentru a le pătrunde, pentru a le cunoaște necesitatea, deoarece nu sunt evolute concomitent cu dezvoltarea noastră istorică.

Noi nu le-am cunoscut, și nu numai în ce privește dreptul de vânătore dar în multe părți din imensul domeniu al dreptului, a trebuit să recurgem la ficțiuni, să forțăm cursul normal al timpului și la mulțimea de raporturi noi pentru cunoștința noastră să punem în aplicare: «Ad similia procedere».

Mulțimea legilor cu rigiditatea și forma lor străină ne-a înăbușit, nu am știut ce să mai pricepem și le-am aplicat așa cum ne-au venit în mână, bune, rele, potrivite și nepotrivite.

Trebuie să le pătrundem, să le dăm vieța sufletului nostru, tiparul caracterului nostru.

Acesta ar fi idealul!

Natural acum trei sute de ani nu se puteau ciocni îndrituirii cum este aceia a dreptului de vânătore. Boierul stăpân feudal, eră singurul care putea să-și permită luxul de a ține șoimi, câini și cai, elementele primordiale pentru atunci vânătorei.

Țăranii erau iobagi, cari nu puteau practica costisitorul sport, și chiar dacă ar fi putut se loveau în față de puternicul boier, care putea să-și facă dreptate cu prestigiul castei și adeseori cu toiagul.

Burghezul la noi aproape nu există și apoi eră prea avar de micile lui negustorii pentru a se ține de lucruri costisitoare și nerentabile.

A trecut timpul vânătorilor cu șoimul, al superbilor cavaleri îmbrăcați în zale și întreaga țară cade sub momeala și corupția caftanelor fanariote. Se formează o nouă castă boierească de curte, recrutată în mare parte din trândăvia fanarului, iar acei ce duseseră pe umerii lor și apăraseră cu piepturile lor timp de secolii sfânta lor țărișoară, temuți de cei ce nu știau să mănuiască sabia

și lancea, se retrag la moșii. Aci în dispreț pentru timpurile noi atât de vitrege cu ei, vânează în tovărășia sprintenilor lor călăreți și a flintelor, cari le mai aduc aminte fumul de pulbere al câmpiilor de bătalie.

Iată cum vânătoria a fost odinioară un privilegiu al nobililor și al oamenilor lor de arme, cari mai târziu când timpurile de lupte și cavalermism trecute, au devenit simpli vânători ai boierului, în tovărășia căruia cutreeră zile întregi întinsul câmpiilor și povârnișurile munților.

Se formează astfel pe lângă fiecare curte o oaste întregă de vânători, cari tată în fiu își moștenesc flinta și sunt gata oricând.

Cum însă printre oameni sunt și dintre acei, cari nu știu să-și măsoare drepturile și pasiunile, probabil că din acești vânători unii încep să umble de capul lor.

Acei ce nu mai puteau să-și facă dreptate prin puterea lor ca odinioară cer sprijinul legii. Domnitorii Caragea în Muntenia și Calimach în Moldova, cari dau primele legiuri mai copiate după cele Europene, prevăd în câteva paragrafe limitări și libertăți asupra dreptului de vânătoria.

Revoluția franceză vine să sguđuie întreaga organizație socială a Europei. Ultimele rămășițe feudale sunt complot sfărimate, sgomotul ne trezește și pe noi din amorțea și întunerecul jugului otoman-fanariot, lumina occidentului ne orbește.

O sută de ani sub teroarea tuturor lipitorilor din fanar ne-au înapoiat cu trei secole în urma Europei. Totul ne pare străin.

Drepturile și îndatoririle boierului și iobagului, acum cetățeni egali în fața legii, se reglementează și se limitează prin coduri și cuvinte nouă necunoscute și neînțelese. Haosul devine din ce în ce mai mare, o lume nepregătită nu pricepe când o pui dintr'odată în fața compusului fără a fi urcat toate treptele simplului. Pe buzele tuturor sunt cuvintele de libertate și democrație, neînțelese însă duc la un pas de anarhie. Din fericire nu am ajuns încă, și cetățeanul care așteptă libertatea aceea nemăsurată, neîngrădită, se vede deodată închis într'un reduct de legi contra cărora protestează și în plus; îi mai arunci pe cap și legea vânatului, vânatul lăsat de Dumnezeu pentru toată lumea, necrescut de nimeni, te duce acum la amendă, ba poate chiar și la pușcărie.

Dar care mai e libertatea?

Timpul trebuie să încrusteze în sufletul nostru definiția libertății și a dreptului care ar fi, dreptul tău, respectând pe acel al semenului tău. Altfel ne-am întoarce la omul primitiv cu suprema libertate.

Nu trebuie să uităm că celebrul jurisconsult roman Julianus a spus că dreptul este un: «omnium consensus»

și nu «populi voluntas»; iar formula dreptului pozitiv dată de Celsus spune: «jus est ars bovi et aequi».

O lege pentru ca să fie aplicată și să producă efecte trebuie să îndeplinească condiția: «opinio juris et necessitatis».

Și dacă nu vom respecta toate acestea va mai putea oare să existe o societate, să trăiască un Stat?...

Deci și în ce privește dreptul de vânătoria trebuie să ne formăm convingerea că așa e, că așa trebuie să fie potrivit ordinii de drept.

Vânatul devine un obiect «in commerci» deci un bun, un lucru susceptibil de proprietate, deaceia dispozițiunile din 1891—1892, legea din 1906 și în fine legea actuală caută să reglementeze și să protejaze vânatul și raporturile și incidentele de drept, ce s'ar naște asupra lui.

Potrivit exploatărilor moderne și mai ales nemiloasei puști de azi, vânatul nu ar mai putea exista prin propriile mijloace, trebuie îngrijit. Dar aceasta necesită cheltueli uneori enorme.

Având în vedere mobilitatea lui, și bazându-se pe principiul accesunii, legiuitorul formează teritorii de vânat, cari apoi sunt arendate aceluia ce își ia greua sarcină, de pază, îngrijire și repopulare.

De ce oare tu, acel care îți încasezi partea ta din arendă, care realizezi un beneficiu vânzând pielea ursului din pădure, cum spune un vechiu proverb românesc, să te duci apoi pe furiș, să furi lucrul care a devenit bunul altuia și apoi să-l mai înfrunți și în fața justiției.

Mi se va răspunde că atunci vânătoria este un lux, permis numai celor bogăți.

Nu! De o mie de ori nu!

A devenit însă un lucru cu stăpân, îl arendăm cum am arendă o moșie, o vie, rodul și-l ia arendașul, cel ce muncește, iar nouă ne dă prețul cuvenit.

Și cum vom putea spune aceasta, când legea ne permite societățile de vânătoria, unde colectivitatea poate avea ce singur individului îi este peste puțință și unde taxele sunt destul de mici.

Fără nici un ban, asta cere democratismul rău înțeles; dar gratis, Doamne, nu putem avea nici pâine.

Și dacă din mulțimea de braconieri domnilor magistrați, a-ți face o mică selecțiune, ați vede că 95% sunt cunoscuți Justiției și prin alte delictes.

Să lăsăm mila, să aruncăm deoparte politica, sau reclama de democratism greșit. Mai târziu tot d-voastră ați avea neplăcerea, de a da verdictes mai grele ca cele de azi.

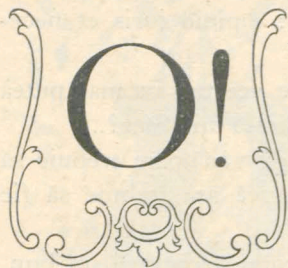
Să ne gândim la dreptele cuvinte din «Indreptarea legii» sau «Pravila lui Matei Basarab» cari spune:

«Ce nu vei îndreptă azi cu nuiava, mâine vei îndreptă cu toiagul».

VÂNĂTOARE SAU POLITICIANISM?

de prof. E. Botezat (Cernăuți)

UN ARTICOL de vânătoare într'un ziar politic! Cam paradox, dar totuș adevărat: În numărul 6003 din 1 Martie a. c. al ziarului «Viitorul» figurează la pag. 3, în coloana «In Bucovina din Cernăuți» un articol intitulat «Societăți de vânătoare în Bu-

covina», articol de reclamă pentru Soc. de vân. «Dragoș Vodă», «Societatea pur Românească», precum se afirmă în articol, da în acelaș timp și defăimătoare pentru alte Societăți similare, între care Societatea «Diana» din Cernăuți de sub prezidenția scriitorului acestor rânduri, care înțelege ca, în virtutea programului de publicațiuni de interes vânătoresc, arătat pe contrapagina copertei dela Revista Vânătorilor, astfel de articole să fie publicate în această revistă.

Spre a se stabili în fața vânătorilor din România adevărul din chestiunile atinse în acel articol, vin să abuzez puțin de paciența vânătorilor cetitori, spre a ne recomanda d-lor, în privința conduitei noastre vânătoarești; aceasta din partea mea, întrucât, ca președinte al Clubului «Diana» sunt vizat prin acel articol și deci vrând nevrând provocat da a reacționă. Dar angajarea vânătorilor la această controversă se întemeiază pe motivul educațiunii vânătoarești, arătată în felul său, pe de o parte prin articolul din «Viitorul», iar acum pe de altă parte prin cele ce urmează, rămânând ca vânătorii noștri să aleagă care din cele două metode le vor afla mai amănunțite.

Societatea «Diana» nu este «pur românească», ci societate de vânători, cu numărul restrâns la 50 membri, dintre cari 17 români, 12 germani, 9 poloni, 8 ruteni și 4 evrei, în diferite situațiuni sociale. Iată deci că nu «au fost respinse cererile multor români» de a intra ca membri în societate.

Cam tot așa stau și celelalte societăți de vânătoare.

Intr'o bună zi porni o acțiune pentru înființarea unei mari societăți vânătoarești care să ție în arendă un teritoriu vast. Unii membri aveau să exercite vânătoarea, ceace înseamnă furnizarea de vânat pentru alți membri cari aveau să-l desfacă; totdeodată membrii erau constituiți într'un club de jocuri. Această existență dubioasă a fost desființată, cu toate că eră sub marcă «pur românească». În consecință se constitui un nucleu de societate de vânătoare cu accentuarea naționalității pur românești, dar aflate — ce e drept — o anumită rezistență la celelalte cluburi de vânători, care credeau că sunt suficiente 3 cluburi pentru Cernăuți și împrejurimi și erau parate a se primi persoane ireproșabile, români, în sânul acestor societăți. În deosebi eu însumi am reprezentat acest punct de vedere bazat pe motive de fapt. Mi s'a spus că s'ar putea pune în acțiune intervenția Siguranței spre a se zădărnici prezența unor membri în aceste cluburi, câștigându-se astfel loc pentru membri

noi, români. Atunci eu în fața unui prieten, român și el, am răspuns, că Siguranța ar trebui să-și pornească opera începând cu mine care reprezint una din aceste societăți și am răspunderea asupra conduitei membrilor, căci primirea și prezența membrilor în Societate este împreună cu conduita ireproșabilă. Iar rezultatul a fost... înființarea Societății «Dragoș Vodă».

Așa s-a înțeles «renunțarea amatorilor pasionați de vânătoare la cererile lor de înscriere adresate vechilor societăți» — cereri care au fost și sunt neexistente — așa și în alte forme similare se prezintă și «lupta pentru înjghebarea acestei Societăți», precum se afirmă în articolul menționat.

Iar în ce privește recomandarea de bună conduită vânătoarească, precum s'a aflat de cuviință a se arăta în articolul menționat, care se prezintă drept articol de reclamă mai bine ar fi nimerit țantașul articolului, dacă nu scria acest articol, căci se prezintă ca și vânătorul care țantește în iepure și nimereste în hăitaș... și nimeni nu poate spune că nu ar fi vânător. Dar să nu credeți că aceasta este o glumă improvizată, ci ea reprezintă adevărul curat: Unul dintre membri acestei societăți a țântit în o rață și a nimerit drept în ochiul unui hăitaș — victima trăiește în Stăuceni; numai că nu știu cu câți ochi mai privește bietul om lumina soarelui și cât a costat acest vânat în forma unui ochi de om — Inșă cazul nu ar fi cu cale să fie drept indicator pentru conduita de vânătoare corectă, practică în această societate cu avântul «democrației», în opoziție cu «privilegiul» elementelor pentru sportul «nobil» al vânătoarei — accentuându-se un anumit grad de educațiune și bună creștere drept condițiune de a exercita acest sport liber — dacă membrii din «Dragoș Vodă» nu ar fi dat și alte probe de directive pentru aspectul conduitei vânătoarești. Așa sunt membri marcanți în această societate cari se bucură când le succede să împuște câte «9 iepuri într'o zi prin 9 focuri» (pe teren străin), când în alte societăți numărul iepurilor este restrâns la 1, 2, sau 3 la o excursiune și pe săptămână. Acest avantaj practicat în societatea «Diana» este destul de atractiv pentru ca tot acești membri marcanți din «Dragoș Vodă» să facă braconaj pe teritoriul Soc. Diana, fie singuri, fie și însoțiți de membri sprijinitori în uniforme. Alții chiar fără documentele de vânătoare, fac braconaj tot la fel pentru care mers «pe drumul neted vânătoresc... respectând legea și regulamentul vânătoarei» în acest fel, au și fost pedepsiți la judecatorie. Ori calea legală în ce privește vânătoarea este observată de către membri Soc. «Dragoș Vodă» prin împușcarea de capre feminine — evident spre a «protecționă vânatul» adică căpriorii! Apoi mai iau în arendă terenuri și păduri, de. ex. cea din Boian, amintită în articol, iarăși drept provocare la Societatea «Diana», care ținea ea în arendă această pădure situată în mijlocul terenurilor arendat de către «Diana». Pădurea fiind într'o bună zi expropriată, a fost trecută la Stat. Soc. «Diana»

aflând — nu direct prin aviz, precum s'ar crede, ci indirect — despre expropriere și având interes evident la vânatoarea din această pădure, a înaintat ofertă de arendare mai favorabilă decât «Dragoș Vodă». Soc. «Diana» însă a rămas fără nici un fel de răspuns la oferta sa, precum chiar și la intervenția sa către forurile în drept, cu toate că a arătat printr'un memoriu, că darea în arendă a acestei păduri s'a făcut, desconsiderându-se legea, în favorul Soc. «Dragoș Vodă». În urma stăruințelor unui membru din această Societate care este în serviciul pădurilor Statului. Soc. «Dragoș Vodă» face vânatoare în această pădure. Iar drumul spre ea, trecând peste terenul Soc. «Diana», unii hăițași-(mai tineri!) își iau cursul spre pădure peste câmpie, stărnind iepurii care astfel se refugiază în pădurea din chestie. Acest procedeu de sigur că nu este braconaj, dar și prin el se explică cum societatea «Dragoș Vodă» îngrijește în mod special de protecția vânatului, întrucât în sezonul trecut a III-a parte din cele 40.000 ha a fost teren de protecții pre-

cum se arată în articol. Nu mai amintesc, că membri celorlalte Societăți sunt totdeodată și membri în «Soc. p. protecția și ocrotirea vânatului din Bucovina», ceea ce despre «Dragoș Vodă» nu se poate afirma.

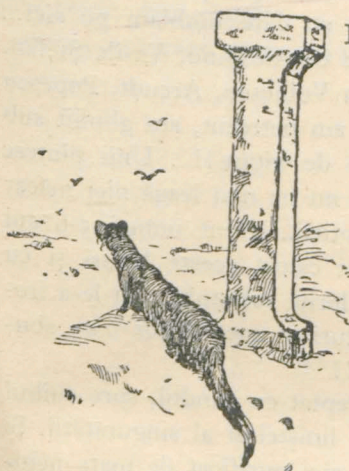
Fără să mai plictisesc cetitorii cu lucruri de aceste scârboase, cred că cele arătate în articolul din ziarul politic, cu drept cuvânt numai doară acolo în ziar politic și au putut afla deplasamentul spre a-și face societ. «Dragoș Vodă» o reclamă atât de drăgălașă în chestii de vânatoare,

Nu mă pot reține să-mi exprim durerea și să mărturisesc cât de greu îmi este, din mai multe puncte de vedere, a fi angajat la această chestiune și cât de plăcut mi-ar fi fost să fi putut păstră și mai departe liniștea tăcerii asupra celor arătate cu mult regret. Dar domnii dela «Dragoș Vodă» puteau să-și facă reclama de virtute vânătorească și fără a se atinge de celelalte Societăți vânătorești din Cernăuți, în deosebi și de Soc. «Diana»; în această direcție cred că ar fi fost de ajuns numai dacă braconază pe terenul arendat de ele.

O VARIETATE A POTÂRNICHII COMUNE

de Căpitan Caton Rădulescu

ÎN LEGĂTURĂ cu articolul d-lui maior C. Rosetti-Bălănescu, «Asupra unui instinct de răslețire la potârnică pe timpul împerecherii și consecințele sale», apărut în «Revista Vânătorilor» No. 2 din Februarie 1925 și, în scopul că cele ce urmează vor contribui poate cu ceva la limpezirea chestiunii ce D-sa își propune, — mă refer în acest articol asupra cazului bine cunoscut

azi că în Franța se semnaleză din când în când în unele regiuni — potârnică migratoare — sau de pasaj.

Există acolo de mult timp și poate și în alte țări o varietate a potârnicăi comune numită «La Roquette» sau potârnică călătoare, sau de pasaj.

Totuș foarte mulți au contestat până în zilele noastre existența acestei varietăți, căci în definitiv nu este decât o varietate.

Din cauză că nu este o specie aparte mulți au confundat-o cu potârnică comună.

Naturalistul Bufon spune despre ea «că nu diferă de potârnică comună numai prin talia ei, care de regulă e mai mică ca a potârnicăi comune, dar chiar prin ciocul său care e mai subțire și alungit, prin culoarea galbenă a picioarelor sale și mai ales prin obiceiul ce are de a-și schimba locul și de a călători».

În ultimul timp s'au făcut interesante observații în Franța și s'au identificat în diferite provincii existența lor. Cu această ocazie s'a constatat că imediat ce această pasăre a ajuns la desvoltarea sa deplină, începe emigrarea către alte ținuturi — diferite de cele unde a crescut.

În emigrările lor ajung la depărtări de sute de km. și par a avea predilecție pentru anumite regiuni căci pe locul unde au fost într'un an identificate, se găsesc și în anii următori.

Trăesc în stoluri numeroase și sunt foarte sperioase. Sunt bătaioase, cu celelalte potârnică trăesc în mare dușmănie și deseori au loc lupte între ele.

Zbor sus și repede. La prima înfățișare seamănă cu o potârnică tânără și poate din această cauză a fost greu să fie deosebită. Are picioarele scurte. Culoarea penelor nu diferă de a celorlalte potârnică. Greutatea este aproape aceeași ca a potârnicăi comune, dar carnea lor este mai fină și amintește la gust pe aceea a prepeliței.

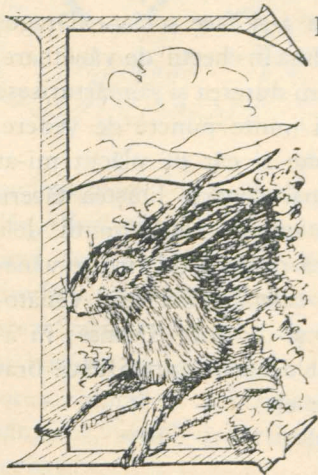
În Franța, în fiecare an, vânătorii puși la curent cu această chestiune, contribuiesc prin observațiile lor la determinarea caracterelor acestei varietăți și informațiile lor sunt pline de interes.

Ar fi interesant dacă și la noi, d-nii vânători, cunoscând acum cel puțin din acest articol existența varietății potârnicăi călătoare sau de pasaj, vor binevoi a observa oridecâteori au ocazie acest fapt și vor aduce cazurile eventuale constatate de d-lor la cunoștința cititorilor prin coloanele revistei, aceasta cu atât mai mult cu cât până în prezent n'am auzit vorbindu-se de existența acestei varietăți prin melegurile noastre, și care poate totuș să existe, fără, ca să ne fi dat seama.

O VÂNĂTOARE DE MISTREȚI, ÎN MUNTELE MUȘIȚA DIN JUDEȚUL PRAHOVA

(GOGU și TILMAN)

de M. Damaschinescu, Câmpina

LRA ÎN NOAPTEA de 6 spre 7 Ianuarie anul acesta. Două mașini cu lanțuri împletite pe cauciucuri, urcau voios pe coasta Comarnicului, Scoborau spre Secărie, apoi urcau din nou ca să Scoboare la Teșila. Și de acolo mai departe în fund pe apa Doftana, la Treisteni, ultimul sat din munți.

La nord și răsărit de sat se întind legați unul de altul munții: Mușița, Prislopul, Podurile, Orjogoia, Rusul,

Manole, Piciorul lui Stârcă, care împreună cu alții mai spre nord, despart Transilvania de Muntenia, în dreptul județului Prahova.

Vreo 7-8 din acești munți sunt arendați pentru vânatoare, de eminentul camarad Constantin Stănescu din Câmpina... și paznicii tot ai lui sunt, că doar e bolnav rău de meteahna vânătoarei și nu îngăduie să se amestece și alții în contabilitatea arendării.

Noaptea eră feeric luminată... de marea lampă... și nici că se poate ceva mai agreabil, decât să urci pe drumuri pitorești, plăcut întovărășit.

Nu spui nimic coane A? «Ci să mai spui bre!... Sunt pe trii șferturi fericit, vorghiți voi și unde nă-ți ave dreptate, oi sări și eu». În realitate conu A. chiar dormea, iar eu cu un alt camarad reperasem stegulețe în pădurea Osman-Facă, din Cadrilater, ca să facem bătae la vulpi fără bătaiași.

Ba urcând, ba coborând, iată-ne ajunși la casa pădurarului Vasile Coman din Treisteni. La el și la vecini, ne culcăm repede și la 7 dimineața, după ce vedem copoii și ne declarăm mulțumiți, că nu lipsește Gogu al lui Neculae Eremia și Tilman al lui Petre N. Petre. Ambii din Șotriile, plecăm cu sania spre Mușița. Așa e cu vânătore: te duci, te duci mereu și de unde ajungi, tot te mai duci.

Eram foarte însuflețiți; aveam și motive, căci copoii Gogu și Tilman ne garantau reușita. Ii cunoaștem atât de bine... fiecare din ei aveau cicatrice evidente, mărturii ale pasiunii înverșunate, dovedind în același timp și ferocitatea sălbatecului porc. Cu toate rănilor căpătate, acești doi copoi ce erau frați, nu goneau decât la porc și urs. Când auzai gura lor, știai la ce să te aștepți.

În drum spre Mușița, cu sania, cu niște cai mici, trecând mereu pârae, mici afluenți ai Doftanei care izvorăște nu departe de aci, privesc munții acoperiți de zăpadă, privesc apa cristalină ce curge din bolovan în bolovan; când tocmai apăruse și soarele... soarele de munte.

Iarna!! Și ne și oprim. Suntem la plantația de brad a Mușiței. Stănescu, care conduce, fiindcă cunoaște amănunțit toate potecuțele, toate văgăunile, toate curmăturile (cum să nu le cunoască — în timpul războiului sub comanda lui de Căpitan, s-au săpat multe tranșee pe aci, dar s-a împușcat și mult vânat pentru popota camarazilor), ne spune încet: «Aci ne despărțim — cei cu câini, o iau spre versantul opus, iar puștile vin după mine». Câinii legați în lanțșoare, urmează pe stăpâni, dar își întorc mereu capul spre noi — înțelesese mișcarea... par'că ne spunea: Duceți-vă că venim și noi acum.

Urcăm în poziție, unde Stănescu care se grăbise, scriesese pe zăpadă, numele celui care trebuia să se oprească.

Când rămân singur în țiuțoare, îmi plimb ochii peste cuprinsul acesta iubit, iar din cerul amintirilor cobor pe rând, ca dintr'un tărâm fantastic, prietenii scumpi în tovarășia cărora am întrerupt odinioară singurătatea acestor ținuturi. Imi revin parcă, izbucnirile de vieță ce mi-au bucurat inima, se ivesc fragmente din visurile ce răsăreau în expedițiile noastre de vânatoare, evenimente ce ne trezesc nostalgii, adormite apoi par'că de mult... O!... cum s'a răslețit ceata cu care umblam pe aici... Camarazii apreciați ca d-nii: C. Alexianu, Vasile Ștefan, Tuti Razidescu, Ing. Mircea Voinescu, Areudt, Popescu Valentin, etc., etc. Am fost, am petrecut, am glumit sub orizontul acesta de tihnă și de uitare!!... Unii plutesc prin sferele fericirii, de alții nu ne mai leagă nici măcar un crâmpciu din firul amintirii... Sunt numai 5-6 ani de atunci, de când n'am mai călcat aceste locuri și cu toate astea, câte petale din florile sufletului, nu le-a irosit vârtoarea luptei, câți fluturi ai speranțelor n'au sburat de pe ramurile iluziilor!!

De câte ori nu m'am îndreptat cu gândul, spre cuibul acesta ca spre un paradis al liniștei și al singurătății. Și de câte ori nu m-am simțit aici purificat de toate neînțeleșurile, de toate zădărniciile vieții!

Se ridicase soarele sus, când aud cornul care vestește începerea goanei; sunet, care aduce la realitate toată suflarea din munte. Nu trecu nici un sfert de oră, când auzii un câine dând gură, cu alarmă. Cum urme de urs, nu avusesem indicate, știam că e porc. O fi unul, o fi mai mulți? Întâi auzii un câine singur — eră Tilman — apoi repede se apropiă și Gogu cu glasul lui mai ascuțit dar dârz... Găsise și el urma și venea acum întetșit în ajutor și amândoi începuseră să gonească spre mijlocul plantației, unde e deasă ca peria. Iacă că bate pe loc. Ce muzică!... Îți dă fiori neînțeleși, te îmbărbătează, te înalță, dar și te înfioară. Bate pe loc... deci porcul având spatele acoperit, se apără cu colții și în poziția de cocoș, se repede năpraznic să doboare dușmanul a cărui putere n'o cunoaște. Il vede mic, dar așa de îndrăzneț, că-l tulbură rău. Un moment nu se mai aude nimic... mă trecu un

fior de spaimă. Apoi iar pornește goana, dar vai! se aude numai glasul unui singur câine. Eră Tilman cu glasul lui mai răgușit. Mă lipesc de pom și aștept — par'că se îndreptase spre mine — dar repede se sucește iar spre centrul plantației. Mergea mai încet acum, se oprea și iar plecă. A durat așa mult... poate două ceasuri, când scoboară la mine Vasile, care îmi spune: «L-a omorît pe Gogu, gonește numai Tilman. E un porc mare și se învârtește numai în desiş». Par'că mi-a rupt ceva din inimă. Ce vorbești măi Vasile? Poate că n'o fi mort, să-l coasem. «Aoleo! D-le Mișu, n'a mai rămas de el decât pielea și sânge. L-a prins în colți, a mers cu el vreo 6 metri și l-a sleit d'o tufă. A rămas ca o basmă, fără carne, fără oase. Acum bate Tilman — mă reped să dau ajutor câinelui, să nu scape porcul în pădurea Eforiei, că ăilalți câini umblă după vulpi».

Am rămas iar singur, cu gândurile... când aud o pușcă, apoi a doua, apoi a treia. Această a treia m'a cam încurcat, nu știam ce să cred. Tilman încă mai da gură, apoi a tăcut și el și... fireasca liniște luă stăpânire.

De departe din vale, cineva da cu cornul... Am înțeles că se terminase. Când am scoborît lângă apă, porcul eră așezat în sanie. O mățăhală enormă și urîtă, cântărea peste 200 kgr. dar Neculae plângea cu hohot.

Cine l-a împușcat, întreb? Printre sughițuri îmi răspunde Neculae, stăpânul harnicului Gogu. «Eu, d-le Mișu, dar mi-a omorît câinele!... Ce să mă fac acum? Ce-o să zică acasă când m'o vedeă fără el? Așa câine, nici nu se mai găsește».

L-am mângâiat cum am putut, dar și eu abia îmi ții-

neam lăcrămile. Ca să-l distrag, întreb: Dar cum de ai tras trei focuri? — Apăi să vezi d-le Mișu: el a căzut din primul, că i-a trecut prin piept; i-am tras dela 6 m. că eră desiş mare; a căzut numa și răgea jos cu ochii la mine; am tras al doilea și n'a mai zis nimic... da am încărcat și am tras și al treilea și aş fi tras mereu... așa de necaz!

Scoborise toți camarazii: Lasă mă Neculae, că-ți aducem noi un câine Griffon, să prinză porcu viu. «Să fie ce ar fi, câine ca Gogu nu mai văz eu».

Toți plecăm în urma saniei, tăcuți și mâhniți. Stănescu, ca cel mai versat, întrerupse tăcerea: — Așa e la munte. Cine are patimi d'astea, pățește multe — putea să ne sfâșie pe unul din noi. Intervenția lui a avut darul să ne ridice moralul.

Tilman se făcuse covrig în sanie lângă porc; eră rănit și el la picior, iar Petre (stăpânul lui) îl pansa cu țuică; știa el că-l mai făcuse bine și alteori. Și par'că vorbindu-și singur: «Dacă apucam eu să dau, poate că scapă bietu Gogu, da n'am ajuns la vreme... Am zărit porcu când a scăpărat aproape de țiitura mea și a și sfințit în curmătură... Goneau bieții câini la brațetă¹⁾, apoi dacă a intrat în desiş, din repezeală, l-a prins pe Gogu la strâmt și l-a sleit. L-a atins și p'al meu, da nu e nimic, îi trece... plantația asta ne-a mâncat vreo 4-5 copoi!... Ce să faci!... porcul e animal rău».

25 Februarie 1928.

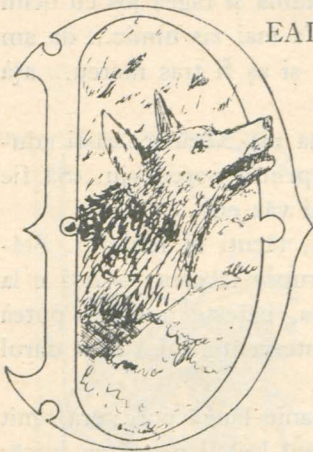
1) Unul în dreapta și altul în stânga porcului gata să-l atace.

D-l G. Ceaușoiu, Președ. Soc. de Vânătoare «Cerbul» din Azuga, cu o căprioară salvată din gura lupilor.

PRIMĂVARA LA BALTĂ

de C. A. V. Popescu

EALUL SPIREI!

Aoleo, aici se urcă D.! Scot capul pe fereastra *elegantului* vagon de cl. III-a și îmi și zăresc prietenul destul de lung, care zâmbind, cu pași grăbiți vine și după ce își aranjează la loc «cotromențele», pușcă, rucsac, cartușieră, etc., etc., se așează pe bancă și apoi începem a face «planul».

Nu prea mai suntem noi băieți tineri, suntem «contingente» vechi, de înainte de război, atât ca oameni, cum și ca vânători. Bărberii proaspăt, mai seamănăm și noi a ceva, de, ca toți vânătorii; însă începem să fim modești, nu cumva să ne zică cineva: «fugi d'aci boșorogule, ai potea săm' fii tată!» Cu toate astea suntem veseli ca doi liceeni plecați în vacanță: Mergem la baltă! O zi întreagă nu vom vedea nici tramvai, nici ziare, nici dudu cu rochia confecționată dintr'o singură batistă, cu un cuvânt nici pic de «cultură»; dar ne vom scâlda sufletul în pacea care plutește deasupra imenselor bălți, abia deșteptate din amorțeala de iarnă.

Pe o limbă, lungă de peste un kilometru, am găsit o buturugă de salcie scorburoasă, în care mă așez ca într'o lojă. Stau între două bălți. Pe îngustul petec de pământ dintre ele cresc salcii, tipice salcii de baltă. Trunchiuri groase, scorburoase, răsucite, cu crăci sburlite. Altele uscate, albite de ploaie și soare, seamănă mai mult a oseminte de animale fantastice, antidiluviale, decât a lemn. Pe marginea bălților, ici colo, resturi de trestie uscate, pe cari gerul și viscolul par'că numai din întâmplare le-a uitat aici. Malul celalt al bălții îl bănuiesc mai mult, pierzându-se în aburii opalizanți, cari împăianjănesc orizontul.

Mai am timp. Mă așez comod în buturugă. Diferite noduri sunt foarte practice, pentru a atârna pe ele «echipamentul». Imi potrivesc toate, să-mi fie îndemână și aștept cu răbdare.

Încă n'au sosit toți locuitorii bălților, dar au venit mulți. Ciovliciile, umoriștii apelor, rād mereu, legănându-se pe aripi; iar un stol de fluerari este aproape să-mi ia pălăria din cap, neobservând că buturuga peste care zboară, are «miez». Câțiva stârci cenușii stau pe marginea lacului cu ochii țintiți pe apă, scufundați par'că în cineștie ce gândire adâncă. Cu toate astea ei n'au altă grijă, decât aceea a îndopării veșnicului lor flămând stomac. Exact ca unii oameni.

Soarele este aproape să apună. În momentul când atinge orizontul, își încetinează mersul și numa' așa din distracție, se face eliptic. Din cauza sforțării i se urcă sângele la cap și acuma lucește roșu, ca nasul unsuros al unui bețiv. Pe urmă, plesnind, își varsă sângele peste

norii, cari din cocoloși albi, inocenți, se transformă în draperii de purpur. Se înroșesc și apele, luând din ce în ce nuanse mai violete.

Stârcii, ori că s'au săturat, ori că s'au plictisit de atâta filosofie, pleacă. Dau câteva târcoale locului unde au stat, scoțând câte un «crec» foarte puțin melodic; apoi cu pliscul culcat pe gușă să duc să doarmă.

— Ssssssss —

Un stol de sârsele îmi trece pe deasupra, prea departe. De undeva din baltă se aude un «vac, vac, vac» puternic.

— Sună deșteptarea la rațe!

Săsăitul pe deasupra-mi se intensifică. Trece stol după stol, măcănind, fluerând, după neam și lege. Mâna dreaptă îmi este încleștată pe gâtul patului. Aștept. Acuma — se apropie trei rațe mari, «românești», cum le numesc pescarii. Cei doi din urmă sunt rățoi, le văd exact gulerul alb. Când îmi vin bine, îi iau pe rând la ochi și biata madam rață rămâne fără cavaleri. De astădată a mers bine. Incarc repede arma, căci rațele trec mereu, venind din toate părțile. O sârsea trece ca o nălucă, abia la câțiva metri deasupra pământului. Două focuri — la revedere — la primărie!

Se aud focuri și dinspre locul lui D. Tragem mereu, rațe, cad nici vorbă câteodată, dar de multe ori nici nu le pasă de alice. Și chiar și acele care cad, nu intră toate în geantă. Cad «ca piatra», pe urmă o mișcare și numai câteva verigi pe suprafața apei îți arată locul, unde țăa fost rața.

Nu mai văd cătarea. Rațe trec mereu, cad în apă aproape de mine, măcănesc, fac gălgăie, dar nu le mai văd. Țipătul ascuțit al ciovlicilor măresc haosul sunetelor misterioase. S'a deșteptat și o cucuvea și cântă mereu. Este complet corul de noapte.

Haidem acasă!

Imi adun rațele și plec în spre locul unde am «rendez-vous» cu D., care mă așteaptă cu un ciorchenar plin de vânat.

Stăm pe prispă la fratele Ion, unde suntem «în gazdă». Scoatem din rucsacuri merindea, ne așezăm «la masă» povestindu-ne amănunțit decursul pazei. Fiindcă fiecare vânătoare trebuie gustată de trei ori. Odată când o trăești, a doua oară când ți-o reamintești și a treia oară, când o povestești.

— Dormim pe prispă, pe un culcuș de paie. Nu e tocmai cald, dar aici suntem singuri cel puțin, până când în casă sunt mulți, poate mii chiar din «ahăia» — care nu te lasă să dormi. Adormim de vreme, fiindcă dimineața mai facem o pază, apoi o luăm la becaține.

«Becațina e regină», zice d-l Maior Rosetti. Așa este, este aristocrata paserilor. Cu brânzoi nu prea stă de vorbă; iar și cu ceilalți, cari nu sunt brânzoi, numa' dela distanță.

Locul pe care vânăm, este marginea unui lac, noroios, împiestrițat cu tufițe de rogoz și papură uscată. Ici colo se ivesc grămezi de lom și plută, uitate aici de apele

retrase. Înainte de-a începe, mă «prepar». Mă încălț cu o păreche de ghete vechi în care intră apa lesne, dar iese tot așa de ușor. Pe urmă intru, cu direcția în spre mijlocul bălții. La început, pământul se arată elastic, dar devine tot mai moale. Așaaa! Picioarul drept mi se scufundă și — sfrrrr — îmi bolborosește noroiul în jurul gheții. Cu nițică sfortare îmi trag din mocirlă extremitatea, care nu știu ea, sau «mama pământul» scoate un dureros «uff-vâpp».

Ce mai, zi 'năinte! Șciobâlc, șciobâlc — am intrat în apă, cu pași de cocostârc. Sunt ud până la genunchi, acuma nu-mi mai pasă. M'am obișnuit.

Prietenul D. se uită la mine și zâmbeste. De, ce-i pasă lui, are cizme impermeabile. Foarte practică mobilă. Așa cum sunt a lui D., mai merg. Il strâng nițel, îi rod picioarul, dar cel puțin nu le pierde. Fiindcă se întâmplă și așa. Spre exemplu: Un vânător încălțat în cisme înalte de cauciuc, intră în noroi. Pășește grav, cu siguranța omului care beneficiază de produsele tehnicii moderne. Fiind însă suprafața pe care înaintează destul de lunecoasă, picioarul stâng dintr'o dată încep să patineze, depărtându-se de peste un metru distanță de tovarășul său din dreapta. Vânătorul stă pe picioarul stâng, bine fixat, așezat perpendicular pe centrul pământului. Picioarul drept deocamdată nu-i servește pentru nimic, el are mai mult numai un rol decorativ. Însă om ca lumea nu stă așa răscărcit, deci și vânătorul nostru vrea să uzeze de serviciile ambelor sale picioare, așezându-se dacă nu în poziție de «drepti», cel puțin în acea de «pe loc repaos». Se opintește, trăgând puternic de extremitatea sa rămasă în urmă. Picioarul ascultător îl și urmează. Cizma ba. Ea mai stă o clipă, amintind prin poziția ei înclinată de turnul dela Pisa, apoi se resfrânge pe la mijloc, zâmbeste cu gura căscată și se culcă în noroi.

Vânătorul stă într'un picior ca barza. Ei și, de ce n'ar

sta într'un picior? V'o spun de ce. Dela Newton încoace știm, că este o putere ciudată numită «gravitație», care atrage orice obiect în spre centrul pământului. Și vânătorul, este supus gravitației. El nu poate sta nemișcat, decât în două picioare, sau în patru, sau lungit pe jos. Deocamdată ar fi fericit să stea în două picioare, dar nu vrea să-și ude pe acela rămas fără izolator. Incepe să facă înclinații suspecte în toate părțile, situația este fatală, dar hopp! Ii vine o idee salvatoare. Fiind versat în ballistică, știe că glonțul își menține echilibrul, învârtindu-se în jurul exului său longitudinal. N'are decât să se învârtească, anihilând gravitația printr'o altă putere. Prin puterea centrifugală.

Vânătorul se învârtește, sărind într'un picior, ținând cu ambele mâini bietul său picior drept. Ai putea să crezi, că acuma se simte bine, care însă nu este cazul. El observă prea repede că viteza rotației sale este prea mică. Puterea centrifugală câștigată, un fleac. De pe față poți să-i citești tot, numai fericire nu. Se mai învârtește odată, de două ori și când este aproape să cadă, își lasă din mâini picioarul, predându-se cu un suspin soartei nemiloase și stă în mocirlă până 'n brâu.

Este foarte practică mobilă cizma de cauciuc.

Becaține sunt. Tot la circa douăzeci de pași se ridică câte una. Scap vr'o două, dar pe a treia care îmi trece de-a curmezișul, o iau. Văd exact unde a căzut. Dacă acel ceva, ce văd plutind pe apă nu este frunză uscată de plută, să știi că e becațina. Mă apropiu. Exact — este un flumotoc de papură. Dar nu mă las și la urma urmei o găsesc în niște rogoz. A mângâi, îi netezesc penajul, este prima din acest an. Până ce ajungem la capătul celălalt al lacului, am zece și mai câteva la ciorchenar. D. are și mai multe.

Ieșim la mal. Cu cât ne depărtăm, se aude tot mai slab cântecul ciovlicelor. Ne oprim și mai privim odată în spre baltă. Adio — până la Revedere!

LA COCOȘI DE MUNTE

de Dr. Ervin Schnell

OAPTE de primăvară la munte! Cât farmec nu are o noapte petrecută sus, în pădurea neagră de munte, șezând în colibă lângă foc, ascultând trosniturile lemnului mistuit de flăcări și bătăile pulsului

naturei, deșteptată din somnul de iarnă. Liniștea nu este întreruptă decât de șueratul ușor al vântului, de trosnitul crăcilor de brad de pe foc și strigătul monoton și ritmic al huhurezului — cântecul lui de dragoste!

Șezând pe culcușul de cetină lângă foc, privesc ceasuri întregi dansul fantastic al flăcărilor jucăușe și ascult la sunetele ce din când în când se deslușesc din infinitul negru din juru-mi. Amintiri îmi vin și mă părăsesc, amintiri de vânatoare și de răboiu, gândurile îmi zboară neținând seamă de timp și spațiu.

Incet îmi pierd relația cu viața reală, copleșit de puterea somnului, iar noaptea minunată acopere totul cu aripi moi, umbrite.

Se mai aude arare trosnitul focului, huhurezul mai cântă din când în când cu voce tremurătoare, punându-și toate sentimentele în lugubru său strigăt: huhuhu huhuhuhu... huhuhuhuhu...

Un somn ușor mă desmeardă, visuri nedeslușite îmi trec prin suflet — a adormit și focul — noapte neagră jur împrejur, însă mâna rece al pământului primăvăratec îmi șterge somnul din ochi și mă deștept.

Pe firmament licăresc milioane de stele împodobind catifeaua neagră a nopții, din a cărei mijloc se ridică fantastic un grup de stânci. Liniștea acuma e completă. S'a culcat și huhurezul și nici vântul nu mai șueră.

Mai doarme încă cavalerul pădurei de munte, cocoșul cel mare. Pe 'nserate a traversat poiana plutind pe aripi, oprindu-se pe un brad străvechi, unde s'a așezat scoțând câteva țipete răgușite, apoi a adormit și el, visând de bucuriile ce-l vor aștepta mâine zi.

Aprind din nou focul așezând în mijlocul lui oala cu apă pentru ceaiu. Parcă îmi pare rău să mă scol de pe culcușul moale de cetină și mă adoarme și zureitul monoton al oalei cu apă. Inșă a sosit timpul plecării, căci se apropie dimineața. Speranța evenimentelor înaintea căror stau, cum și căldura focului mă înviorează, făcându-mă să uit toată oboseala. Beau puțin ceaiu, aprind pe urmă felinarul și plec, înconjurat fiind de vraja codrului nedeșteptat încă din somn.

Majestos odihnesc pliscurile munților din ce în ce mai bine vizibile, vântulețul rece, avantgarda dimineții, a sosit și el. Din spre răsărit se luminează cerul. Cu pași ușori și simțurile încordate mă apropii de acea poiană în care stă bradul străvechiu. Felinarul este în rucsac și după puțin timp îmi găsesc un loc bine adăpostit în apro-

pierea bradului, pe care doarme cocoșul. Ascult încordat, ca să aud orice sgomot.

Se mișcă ceva între ramuri. Un «tac... tac... toctac», abia auzibil îmi ajunge până la urechi. Ce a fost? Poate m'au înșelat nervii, sau poate scârțâiau numai crăcile bradului legănat de vânt? — Nu! Iarăș se aude un plescăit: «tac... toctac». El este, majestosul cocoș de munte s'a deșteptat din somn. Il aud cum își scutură penele, înfoindu-se. Il caut cu ochii, examinând fiecare cracă a bradului cu ajutorul binoclului. Iată-l! — În sfârșit l-am găsit. Pe craca acoperită cu mușchi calcă încoaci și încolo, cu coada rotunjită pe jumătate și cu aripile slobozite în jos. Cântă tot mai repede și tot mai mult, sfârșindu-și strofele cântecului, cu acel sunet caracteristic care seamănă cu sâsăitul coasei când o ascuți cu cutea. *Cocoșul «rotește»*. Iși exprimă sentimentele de primăvară prin cântecul lui ciudat, înfoindu-și pieptul lucios, care parcă ar fi dintr'un metal verde.

S'au deșteptat și păsărelele din somn, intonând câte o cântare timidă de dimineață.

Cocoșul cântă din ce în ce mai tare, fiind în toiul rotitului. Una după alta sosesc mai multe găini cu sbor sgomotos, oprindu-se sub brad pe o pată de zăpadă și salutând cu câte un «bac, bac-bacbac» cavalerul de pe brad. Cocoșul din ce în ce mai escitat, cântă nebunește abia luându-și timp să respire din când în când. Pe urmă sare de pe cracă, care îi geme sub greutate și se lasă în mijlocul găinelor.

Cu aripile slobozite la vale trage brăzdulețe în zăpadă. Coadă îi este desfășurată ca un evantaliu și din gât îi iese înăbușite declarații de amor. O găină tinerică, cocheta, ciugulește frunze de măcriș epuresc și muguri, parcă nici nu i-ar păsă de cavaler, până când alta, mai bătrână îl nebunește pe cocoș cu «bac-bac»-ul ei. Și acuma ca un trăznet din senin — vupp — bătăușul bătrân din vecinătate se oprește cu un sgomot parcă ar fi căzut un sac, în mijlocul societății de pe petecul de zăpadă. Acu 'i acu! Rivalii se lovesc puternic cu aripile, fulgi scoși cu pliscul și ghiare sboară de jur împrejur. Din ochii lor de subt sprâncene roșii, lucește furia geloziei. Găinile privesc lupta fără mult interes, plictisite par'că. Intre timp combatanții schimbă lovituri strașnice. Unul a și început să se clatine, primind o lovitură de plisc peste cap. Abia se mai ridică și cu sbor grăbit o ia la sănătoasa. Bătăușul bătrân a rămas învingător, uitându-se gelos după rivalul bătut. Pentru găini nu are nici o privire. Acelea de mult nu-l mai interesează. Scuturându-și cu mândrie penajul se așează pe un brad. Triumfător își trâmbețează victoria, este surd, orb în fericirea sa de învingător. Inșă vânătorul s'a apropiat. O bubuitură și totul s'a sfârșit. Cu un sgomot surd lovește trupul greu pământul... s'a dus dragostea, s'a dus vieța. Totul s'a sfârșit.

DIN NĂZDRĂVĂNIILE TARIFULUI VAMAL SAU BALANȚA ȘI CARTUȘELE ELECTRICE ¹⁾

de P. Rozeanu, Ploești
(Pif-Paf-Puf)

DOAMNE! DOAMNE! ce complicată a devenit viața câteodată!

Așa reflectam mai eri în urma unei întâmplări pe care socotesc că n'ar strică, să v'o povestesc și d-voastră, stimați confrăți și cetitori ai Revistei noastre; nu cu gândul de a vă procura un moment de distracție, căci nu prea am

darul de a povesti, dar cu acela de a vă pune, poate, la adăpost de unele surprize nu tocmai plăcute.

Așa dar, într'o bună zi, după «adâncă chibzuială», găsesc eu că n'ar fi tocmai rău să-mi mai îmbogățesc dichisul cinegetic între altele și cu o balanță de precizie pentru pulbere plus 2 perechi de amortizoare (cartușe false) și... iute o comandă la St. Etienne.

Când să-mi scot coletul din vamă, după o migăloasă examinare a conținutului, d-l Șef, care are oroare de vânătorii cu cari vine în contact în exercițiul funcțiunii sale, îmi declară un veto categoric până voi aduce pentru balanță, o autorizație de «import provizoriu» dela Serv. de măsuri și greutate.

Bine!, mă gândesc, are dreptate d-lui — legea e lege — dar prea e prea de se leagă și de astfel de nimicuri cari n'au nimic comun cu balanțele uzitate în comerț.

Dar... cu puțină răbdare, eșii pentru moment din încurcătură și a doua zi mă prezintai din nou la vamă.

Bine!, zice d-l Șef, dar astea ce sunt?!, se încruntă d-sa, scoțând cu precauțiune un «brenneke» franțuzesc dintr'o cutie.

— Ce să fie?! niște gloanțe de plumb!

— Păi, gloanțele sunt oprite la import fără autorizație!

Cu greutate l-am convins, făcându-l să înțeleagă în cele din urmă, deosebirea între un cartuș cu glonț pentru armă de glonț și un brenneke pentru armă de vânătoare cu alice, dar vedeam bine că totuși păstrează o umbră de bănuială.

Eră gata «să-mi dea drumul» când, Dumnezeu! dă din nou cu ochii de cele 2 perechi de amortizoare, (nu le-ași mai fi adus!!).

— Stai! că te-am prins! ce sunt astea?! (se ridică radios de pe scaun d-l Șef, făcând probabil o strânsă legătură între brennekele suspecte și cele patru tuburi de metal).

— Uite, zic, astea sunt mai inofensive ca celelalte și servesc așa și așa și'n cutare scop.

— Ei ași?! Mie-mi spui?! Domnule D., ia dute cu o drăcie de astea la mecanicul dela moara de peste drum și vezi ce sunt!

D-l D., pleacă, iar la înapoere raportează Șefului său că mecanicul moarei a declarat «cu competență» că sunt cartușe cari se încarcă de 200 ori.

— Prostii!! își dă sentința d-l Șef, și după puțină gândire, o lumină nouă se face.

— Astea sunt *cartușe electrice!* lasă că știu eu, *pui bura, și-i dai foc!*

— Cu ce? mă mirai eu!

— Doar n'o să te 'nvăț eu... știi d-ta!

— Hait! mă gândesc, mi-a rămas Scott-ul fără amortizoare, dar îmi reveni din uluială și întrebai ce e de făcut?!

— Să-mi aduci autorizație cu ștampilă dela Divizie.

— Uf!!... hai, în trăsură și repede la «Serviciul Armamentului».

— Ce doriți d-voastră?

— Uite așa și pe dincolo doresc, răspund arătând unul din tuburi pe care d-l Șef se îndurase să mi-l elibereze ca probă.

— Păi să faceți o petiție, mi se răspunde, foarte amabil de altfel, de către un domn ofițer.

— Alta!... îndărăt în oraș după timbru și trăsuri i-am dat drumul!

La înapoere mi se oferă cu toată gentileța loc la o masă și mi se dictează formularul către Comenduirea Pieței.

La d-nul Colonel Comandantul Pieței...

— Ce doriți d-voastră? mă întreabă gentil d-nul Colonel, luându-mi petiția și citind-o.

— Păi asta nu mă interesează, îmi declară d-sa.

— Bine! (zic în gândul meu) nu te-o fi interesând pe d-ta dar mă interesează pe mine.

— Adresați-vă la Serviciul Armamentului, de ce veniți la mine?

— Păi deacolo m'a îndreptat la d-voastră!!

— ???! Dute acolo cum îți spun eu și scuză-mă, căci am multe altele de făcut!

Din nou la Serviciul Armamentului...

— Tot la d-voastră m'a trimes d-l Colonel!!

În sfârșit, prea serviabilul domn Maior de Stat Major N., râzând cu multă poftă de năstrășnicia d-lui Șef, îmi eliberează rândurile dorite cu cari prezintându-mă, d-l Șef foarte mirat îmi eliberează coletul cu balanță și «cartușe electrice» cu tot.

Iubiți cetitori, dacă vreo dată necuratul vă suflă la ureche să vă comandați balanță de precizie sau *cartușe electrice*, gândiți-vă bine ce faceți, sau mai bine lipsiți-vă ca să nu dați și d-voastră de bucluc cu vreun domn Șef de Vamă!!!

¹⁾ Riguros autentică.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

ACTIVITATEA MEA CA INSPECTOR DE VÂNĂTOARE

Nicu I. Juvara

Inspector de vânatoare al Județului Tutova

Primind în anul 1922 funcțiunea onorifică de Inspector de vânatoare al Județului Tutova, cu intenția să dau un contingent de muncă pentru aplicarea legii de protecție a vânatului, lege ce consider de cea mai mare utilitate pentru propășirea noastră economică, am crezut necesar să am un secretar plătit pentru buna regulă a scriptelor inspectoratului și mi-am impus imediat acest sacrificiu, grație căruia, dela începutul funcționării mele, am ținut în cea mai perfectă ordine toate registrele de intrare, eșire, de soluționarea proceselor verbale de contravenție la legea de protecție a vânatului, de eliberarea autorizațiunilor de arendare, permise de a vâna cu copoii, permise de port armă, permise de vânat, etc.

În exercitarea funcțiunii mele văzând că nici unul din agenții de poliție enumerați la art. 94 nu-și iau rolul în serios și că nimeni nu se ostenește să constate o contravenție la legea de protecție a vânatului, am dat diverse circulări la legea de protecție a vânatului, am dat diverse circulări prin care arătam încurajarea acordată de art. 92 care dă jumătate din sumele încasate din amenzi descoperitorilor și constatatorilor infracțiunii. Totul a fost fără folos, căci puținele contravențiuni constatate erau achitate de Judecătoria respectivă pe motiv că procesele verbale erau cât se poate de slab redactate și mai ales din cauză că aceste procese erau apărute numai de către avocații părții învinuite.

Față de această situație puțin încurajatoare am crezut că nu este un alt remediu decât acela; 1) ca Inspectoratul de vânatoare să deie un premiu în bani plătit imediat pentru tot procesul verbal dresat la legea de protecție a vânatului, a cărui original a fost înaintat Judecătoriei Ocolului respectiv iar o copie inspectoratului de vânatoare; 2) să am Avocații Inspectoratului care să pledeze alături de Avocatul Statului, care să nu fie personaj politic pentru care interesul Statului e ceva abstract și e înclinat spre o prea mare indulgență.

Prin această Inspectoratul e în măsură să cunoască toate procesele verbale dresate, majorând sau micșorând premiul acordat după buna redactare a actului care-l constată, urmărind soluționarea acestor procese pe care le are întabulate.

Pentru îndeplinirea acestui program am început prin a cere autorizația Ministerului pentru a-mi permite să acord aceste premii, lucru ce am obținut prin adresa No. 7290/924.

Cum nu eră drept și nu puteam să suport și acest plus de cheltuială, m'am adresat proprietarilor și vânătorilor din Județ cerându-le să-mi deie o cotizație anuală, care să servească la plata premiilor și a onorariului Avocaților, toate celelalte cheltuieli de cancelarie, imprimare etc. privind-mă pe mine.

La acest apel a răspuns încă din primul an un număr de proprietari și vânători, care, fie din prietenie, fie că au înțeles acțiunea mea nu mi-au refuzat obolul lor, așa că din aceste cotizații pe care din an în an le văd sporind, am putut, procedând cu mare economie, să fac față programului ce urmăresc, impunându-mi obligația să dau în fiecare an socoteala banilor ce mi-au fost încredințați.

Judecând după rezultatul ce am obținut, cred că acțiunea mea merită să fie imitată. Vă alătur în original darea de seamă și tabloul de sumele ce am distribuit în cursul anului 1927 (1 Ianuarie—31 Decembrie), cu rugămintea să le dați publicității cu această notă explicativă.

D-nule Proprietar și Coleg,

În darea de seamă ce v'am făcut la 31 Decembrie 1926 în calitate de Inspector de vânatoare al Județului Tutova, pentru a vă da socoteala de modul cum au fost distribuite sumele ce mi s'au încredințat sub formă de cotizații de către prietenii mei și de vânătorii cari înțeleg să facă un mic sacrificiu protejirea și înmulțirea speciilor

utile de vânat, am arătat că: Dela 5 Decembrie 1925 și până la 31 Decembrie 1926 s'a distribuit cu autorizația Ministerului Agriculturii și Domeniilor 58 de premii în valoare de lei 2.680 pentru 58 acțiuni intentate împotriva contravențiilor la legea de protecție a vânatului, de către agenții de poliție enumerați la art. 94. S'a plătit lei 81,50 transportul acestor premii care au fost trimise prin mandat poștal. S'a plătit 3.050 lei onorariul d-lui Avocat al Inspectoratului pentru 44 acțiuni susținute.

Dând un total de cheltuieli pentru anul 1926 de lei 5.811,50, care scăzut din totalul general de 11.410 lei, a rămas în casa Inspectoratului 5.598,50 lei, sumă ce s'a trecut pe exercițiul anului 1927.

Dela această dată Inspectoratul a mai primit următoarele cotizații dela d-nii;

1) Nicu Docan 1000 lei: 2) Alecu P. Anastasiu 1000 lei: 3) Orațiu Erimia 1000 lei: 4) Tiberiu Erimia 1000 lei: 5) Dumitru D. Erimia 1000 lei: 6) Societatea de vânatoare «Vulpea» 600 lei: 7) Emil Juvară 500 lei: 8) Nicu Simioneascu 500 lei: 9) Mihail L. Hristea 500 lei: 10) L. Bolomey 500 lei: 11) R. Bolomey 500 lei: 12) Georges Bolomey 500 lei: 14) Societatea de vânatoare «Fazanul» 500 lei: 15) Mihail Botez 500 lei: 16) Ghiță Donca 500 lei: 17) Mihail Bally-Cărlomănești 200 lei: 18) Maior I. Petrescu 200 lei: 19) Pierre Bolomey 200 lei: 20) Emil Vasiliu 100 lei: 21) Haralamb Popa 100 lei: 22) Leonte Jean 100 lei: 23) Costache Răianu 100: 24) Pavăl Rossi 100 lei: 25) Iordache Hâncu 100 lei.

Toate aceste cotizații dau 11.800 lei, care adăugat la suma de 5.598 lei 50 bani rămasă din 1926, dă un total de 17.398 lei 50 bani, pentru care urmează să vă dau socoteală. Rugându-vă pentru bunul mers al acțiunii ce întreprind, a-mi face observațiunile ce veți crede de cuviință, dându-mi prin aceasta încredințarea, că-mi atribuiți concursul d-tră, nu numai din un sentiment de înaltă prietenie, dar și din convingerea că prin acest sacrificiu apărați cauza vânătoarească și a respectului de proprietate.

Dela 1 Ianuarie 1927 și până la 31 Decembrie 1927 s'a dat conform adresei ce trimit șefilor de post și pe care v'o alătur în original 69 premii în bani în valoare totală de 4.850 lei.

S'a plătit transportul acestor premii care au fost trimise prin mandat poștal 380 lei. S'a plătit 7.350 lei onorariul d-lui Avocat al Inspectoratului pentru 82 acțiuni susținute și la care s'au obținut amenzi de circa 40.000 lei.

Așa că aceste trei condee dau un total de 12.580 lei, care scăzut din 17.398 lei 50 bani rămâne în stăpânirea Inspectoratului de vânatoare suma de 4.840 lei 50 bai, sumă ce se trece pe exercițiul anului în curs 1 Ianuarie 1928—31 Decembrie 1928.

Comparând campania anului de vânatoare 1926 cu a anului 1927, rezultă fără nici o îndoială că legea de protecție a vânatului a intrat pe cale de aplicare. Căci anul 1927 ne-a prezentat tabloul de vânatoare cu care nu eram deprinși în vechiul regat. Atâta timp cât pe terenuri unde acum câțiva ani nu se găsea picior de epure, au căzut sute la cele mai mici goni; fără a mai vorbi de cantitatea enorm de mare de epuri ce s'au împușcat la sărite. Și aceasta fără nici un sacrificiu din partea acelor, care prin contractele de arendare au obligația de a păzi, ocroti și hrăni vânatul. Căci cunosc membri ai Societății de vânatoare «Fazanul», veniți din alte județe, care într-o singură zi au împușcat la sărite câte 30—40 epuri, făcând din acest sport o speculă în detrimentul membrilor corecți din Societate.

Domnule Șef,

Cu autorizația Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Inspectoratul de vânatoare din județul Tutova, a acordat dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1927, 69 de premii în bani, pentru 69

procese verbale de contravenție la legea de protecție a vânatului, dresate de către agenții de poliție enumerați de art. 94, procese verbale a căror originale au fost trimise Judecătorilor respective, iar copiile lor Inspectoratului de vânătoare cu sediul în Bârlad.

Valoarea acestor premii s'a socotit după gravitatea delictului comis și după legala redactare a procesului verbal care-l constată și s'au distribuit prin mandate poștale persoanelor mai jos notate:

Nr. curent	Numele și pronumele șefului de post jandarmi	Comuna	Nr. proc. verbale	Premiile acordate
1	Mocanu Ioniță	Pochidia	1	80
2	Scrivăț Gheorghe	Costești	2	140
3	Andreescu Const.	Coroești	1	100
4	Pârțu Spiridon	Cărăpcești	1	100
5	Rusu Dumitru	Vizureni	3	200
6	Pârțu Spiridon	Plopana	12	910
7	Ștefan Ioan	Docani	13	810
8	Onu Manole	Orgoești	4	300
9	Oatu Gheorghe	Rădești	7	560
10	Penelea Ioan	Vinderei	2	130
11	Pavăl Râșină	Ciurești	1	150
12	Ghiță Gheorghe	Grivița	1	30
13	Neculai Dobrea	Brădești	2	80
14	Gheorghe Gologan	Ibănești	2	120
15	Toader Prisecaru	Od. Bursuc	2	100
16	Constant. Chiaburu	Băcani	1	100
17	N. Gandore	Stâncășeni	1	50
18	Chitic Constantin	Cărăpcești	1	100
19	N. Gandore	Stâncășeni	1	50
20	Andone Măguranu	Murgeni	1	80
21	Sulă Gheorghe	Cerțești	3	230
22	Lupu Dumitrașc	Schineni	1	80
23	Gb. Ciohotaru	Ciorăști	2	140
24	Râșină Pavăl	Corodești	4	210
Total			69	4850

Prin această distribuție, Inspectoratul de vânătoare a soldat toate premiile ce a promis pentru toate procesele verbale de contravenție la legea de protecție a vânatului pe care le-a primit în copii dela 1 Ianuarie—31 Decembrie 1927. Și dacă premiile date n'au fost mai mari, se datorește faptului că în majoritate, contravențiile ce au fost constatate, sunt din cele mai puțin grave; câini liberi ce însoțesc pe stăpânii lor, etc. Pe când în fapt se comit zilnic contravențiuni pe caracter mult mai grav; «vânatul în timp oprit, fără permis de vânătoare și de port-armă, pe proprietățile altora fără consimțământul înscris al proprietarului, cu copoi fără autorizație și fără plata taxei impusă de lege etc.», delict de rămân nepedepsite în detrimentul ordinii și a protegierei speciilor utile de vânat. Și aceasta cu toată încurajarea acordată de art. 92 din legea de protecție a vânatului, care dă jumătate din sumele încasate din amenzi descoperitorilor și constatorilor infracțiunilor. Și cu tot premiul dat de Inspectoratul de vânătoare, premiu ce are avantajul că se plătește imediat trimițându-se prin mandat poștal.

Pornind dela credința că nici un rezultat nu se poate obține fără muncă și perseverență, Inspectoratul de vânătoare va continua și în viitor să acorde aceste premii care se vor da fără excepție și din ce în ce mai mari, rugând pe toți păzitorii de ordine să nu uite că legea de protecție a vânatului este o lege de utilitate generală care interesează și fiscal și bogăția națională.

Cu această ocazie vă atrag atenția că toate permisele de vânătoare, port-armă, permisele pentru câini și autorizațiile de a vâna cu copoiul, au expirat la 15 Ianuarie 1928, că vânatul se găsește închis și că practicarea vânătoarei la datele autorizate nu se poate face decât cu noile permise ce se eliberează pentru anul în curs, 15 Ianuarie 1928—1 Ianuarie 1929.

DELA REUNIUNEA REGNICOLARA A PRASITORILOR DE CÂINI DIN CLUJ

PROCES VERBAL

Incheiat azi, 10 Ianuarie 1928 în ședința ordinară lunară a Comitetului R. R. P. C. în localul «Coroana» din Cluj, Calea Victoriei No. 47.

D-l Președinte deschide ședința.

Vice-Președintele prezintă revistele și registrele matricole primite din Germania și Ungaria și comunică faptul că s'a scris la mai multe asociații chinologice din străinătate comandându-se standardurile diferitelor rase de câini și reviste de specialitate a diferitelor rase.

Secretarul General prezintă diferite modele pentru steagul Reuniunii precum și emblema confecționată deja și propune confecționarea unui buton cu această emblemă pentru membrii Reuniunii. După un schimb de vederi se hotărăște; culorile Reuniunii sunt verde cu aur și anume: Steagul verde purtând la mijloc emblema Reuniunii cu litere de aur iar cercul negru. Deasemenea butonul va fi de argint, câmpul în email verde, literile în email aurii, iar periferia formată de un cerc de email negru între două cerceulețe aurii. Diametrul 22 mm.

Vice-Președintele pune chestiunea fixării datei expoziției de Primăvară a Reuniunii. Se fixează data de 23 Aprilie 1928, împreună cu concurs la viziune. Se mai decide că la 8 Aprilie 1928 să se țină și un concurs la viziune local, veniturile se vor întrebuiți pentru acoperirea cheltuielilor expoziției dela 23 Aprilie 1928. Ambele se vor ținea la băile de vară comunale (Ștrand).

Se hotărăște a comunica aceasta și S. I. R. C. și a se întreba când va aranja expoziția dela București.

Comitetul aprobă deasemenea propunerea de a se lua contact cu prăsitorii din Târgu-Mureș, Bistrița și Reghin pentru aranjarea unor expoziții în acele localități, tot astfel se va cere propunerea organelor Reuniunii din Arad și Timișoara pentru fixarea datei expozițiilor lor.

În legătură cu aceasta Secretarul General propune și Comitetul aprobă repararea viziunii artificiale și adaptarea ei în dimensiunile prevăzute de Regulamentul german, adică 16—18.

Casierul propune a se interveni la primărie pentru modificarea sistemului de prindere a câinilor vagabonzi. Aceasta se discută pe larg în ce privește posibilitățile de realizare și se decid următoarele;

A se cere organelor în drept ca în viitor câinii să se prindă ca în apus, cu plasă. Pentru câinii de rasă înscrisi în M. R. C. să se bată tinichele cu inscripția R. R. P. C. și No. Matricol al câinilor, iar prinși fiind, să fie adunați într'un compartiment special al căruței și depuși în boxele speciale ale Reuniunii, ce se vor face afară, în grădina hingherilor. Pentru a se reorganiza acest serviciu cât mai curând, cheltuielile le va suportă Reuniunea. Fondurile se vor procura din contribuțiuni benevole ale membrilor și locuitorilor din Cluj.

Ne mai fiind alte chestiuni la ordinea zilei d-l Președinte ridică ședința.

Lt.-Colonel (ss) *Bozac Aurel*

(ss) *Cioclan Tiberiu*

Președinte

Secretar Gen.

A V I Z

Dl. Ing. A. Andrei, Caransebeș, aduce la cunoștința Onor. cetitori ai revistei, că ne primind lucrarea D-lui Öirö; Balázs despre dresajul prepelicarilor, nu a putut-o traduce; deci nu poate satisface cererile celor, ce doresc a procura aceasta lucrare.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 18050/928

CIRCULARĂ

Avem onoare a vă aduce la cunoștință, că la permisele de vânătoare pe anul 1928, s'a strecurat — din cauza tiparului — următoarea eroare: S'a prevăzut în rubrica a patra mențiunea că:

Țapii, caprelor roșii (căpriori) precum și femelele — numai cu aprobarea Ministerului de Domenii — sunt permise a fi împușcate, din luna Maiu până în Decembrie inclusiv.

Această mențiune, greșit inserată, este contrarie dispozițiilor Legii de Vânătoare, care în art. 21 alin. 4 prevede că acest soi de vânat este proibit dela 1 Decembrie până la 1 Maiu.

Vă rugăm dar, să binevoiți a da urgente dispozițiuni, celor însărcinați cu eliberarea permiselor, ca această eroare să fie corectată, în sensul că vânătorilor încetează la 1 Decembrie, pentru a nu se da ocazii vânătorilor corecți de a comite involuntar greșeli, precum și braconierilor, ocaziunea de a se folosi de această eroare.

p. MINISTRU, (ss) N. Săulescu

p. Director-General, (ss) Rusescu

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Regiunea X
Inspect. de Vânătoare al Jud. Cernăuți
No. 49/828

CIRCULARĂ

D-Sale
D-lui Subinspector de vânătoare al plasei Sipeștiului
în Coțmani

În ziua de 19 Ianuarie a. c., mi-a dispărut un câine de vânătoare ce eră proprietatea mea. Semnalmente; înalt 60—62 c., bine dezvoltat, culoarea brună, inșpicat (Deutscher Kurtzhaar Brauntiger) bine dresat pentru vânatul de animale mici la uscat și la apă, coada scurtată la 18 cm.: la cotul piciorului drept dinainte o rană cicatrizată, provocată de mușcătura altui câine: foarte inteligent, răspunde la numele de Rex: etatea 4—5 ani, pieptul albicios și lat ochii galbeni. Intrucât presupun că a fost furat de cineva și vândut vreunui vânător, care de sigur nu va fi știut că este furat, vă rog să binevoiți a interveni locului în drept ca să facă circulară pe toate subinspectoratele din Inspectoratul Reg. XI, rugându-se a se cercetă și raportă. Încă ca semn dau faptul ca particularitate; nu stăteă legat la coteț. Ofer și un premiu de 500 lei plătit imediat ce mi se va predă. Mulțumindu-vă pentru bunavoință, vă rog a primi asigurarea stimei mele.

Cernăuți, 6 Martie 1928.

Mihai Timuș,
Secretarul Clubului de vânătoare
din Coțmani

~ ~ ~

Primăria orașului Sebeș
Jud. Alba
No. 258/928

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, se publică, că dreptul de vânătoare al orașului Sebeș se va arenda prin licitațiune publică pe timp de șase ani, cu începere dela 1 Aprilie 1928 până la 31 Martie 1934.

Prețul strigării este 20.000 lei anual, vadiul 10%.

Licitațiunea se va țineă Joi în 19 Aprilie 1928, la orele 10 a. m. în sala de ședințe a Primăriei în conf. cu art. 72—83 din legea contab. publice.

Condițiunile de licitație se pot vedeă la Primăria orașului.

Sebeș, la 20 Februarie 1928.

Primăria

Primăria comunei Pârâeni
Jud. Vâlcea
No. 97/928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat al comunei Pârâeni se va da în arenda prin licitație publică pe termen de cinci ani, în ziua de 23 Aprilie 1928.

Prețul de strigare dela care începe licitația este de lei una mie două sute anual.

Făcută azi, 2 Februarie 1928 în comuna Pârâeni.

Primar, (ss) Alex. A. Pârâianu

Notar, (ss) Nae Pârâianu

~ ~ ~

Primăria comunei Camin
Jud. Sălaj

PUBLIACȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile articolele Legii Vânatului și reglementarea vânătoarei, se aduce la cunoștința generală că teritoriul de vânat al comunei Camin se va da în arenda prin licitație publică pe timp de 10 ani, începând dela 1 Ianuarie 1928 până la 31 Decembrie 1937.

Ziua licitației este 4 Aprilie 1928 a. c., orele 9. Licitația se va țineă în localul Primăriei comunale Camin.

Condițiunile de licitație se pot vedeă la Primăria comunei Camin.

Camin, la 4 Martie 1928.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Ciomeghiu
Jud. Bihor
No. 61/928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publicului, că dreptul de vânătoare al comunei Ciomeghiu se va da în arenda prin licitație publică pe un timp de șase ani.

Licitațiunea se va țineă la 28 Martie 1928, orele 9 a. m. în biuroul Primăriei din comuna Ciomeghiu.

Condițiunile de licitație se pot vedeă la biuroul Notariatului din Ciomeghiu în orele oficioase.

Ciomeghiu, 18 Februarie 1928.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Bradu
Jud. Sibiu
No. 1262/927

PUBLICAȚIUNE

Comuna Bradu, jud. Sibiu, coarendează prin licitațiune publică în localul Primăriei, în ziua de 1 Aprilie 1928, ora 14, dreptul de vânat al comunei, pe timpul din 1 Iulie 1928 până la 31 Decembrie 1937.

Prețul strigării; Lei 4000: garanția 10%.

Condițiunile detaliate se pot vedeă zilnic la Primăria comunală.

Bradu, la 10 Ianuarie 1928.

Primăria

~ ~ ~

Județul Mureș
Comuna Breaza

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Breaza aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al terenului de 2090 iug. cad. fără pădure, proprietatea comunei Breaza, județul Mureș la data de 1 Mai 1928 ora 9 a. m. se va da în arenda pe 10 ani consecutivi.

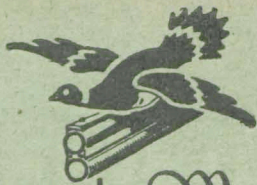
Condițiunile de licitație se pot vedeă și sunt afișate la notariatul Breaza.

Breaza, la 14 Martie 1928.

Primar, (ss) Cremene David

Notar: (ss) Golea Miron

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc eu antipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

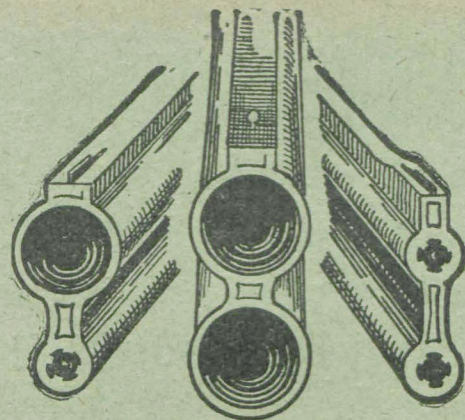

Gebrüder Merkel
Genève

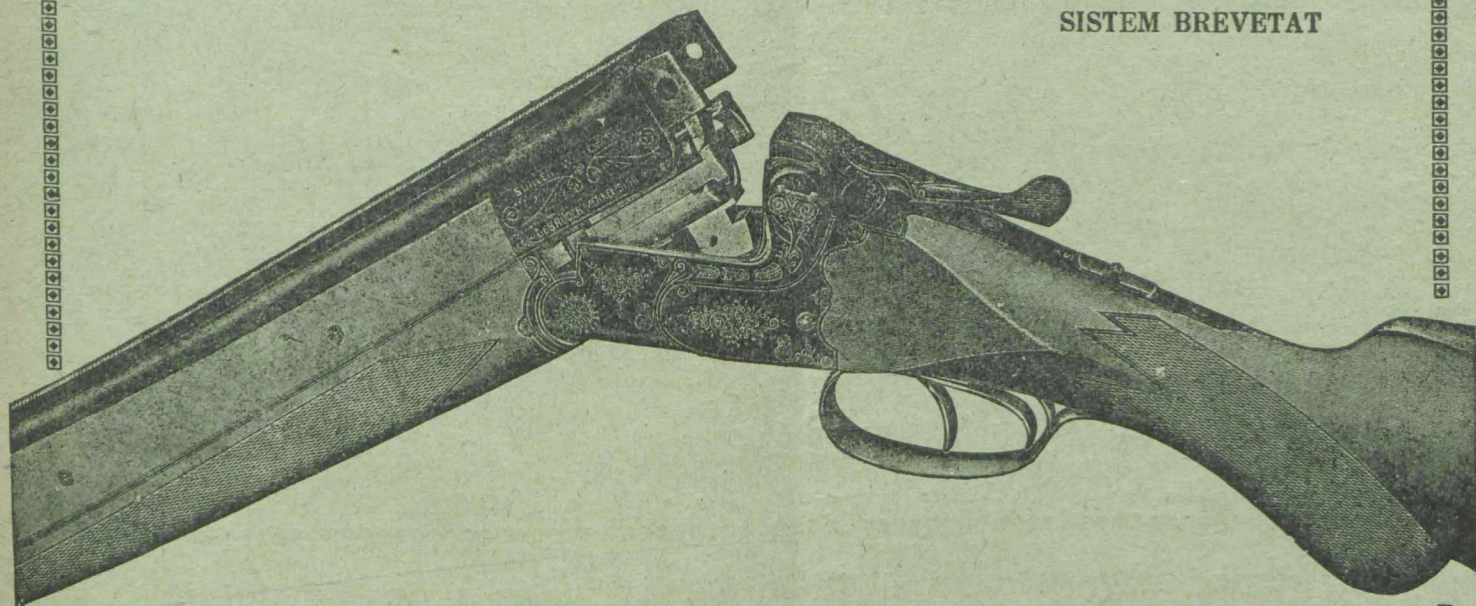
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock :

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale ;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat) ;
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică ;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor ;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele :

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, " " (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCO BANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

A N U N Ţ

A dispărut «Gela» setteră,
maro cu pete albe, etate 2
luni, proprietar Th. R.
Popescu, Sibiu. Recompensă
Lei 2000. A se adresa Inginer
Rizescu P., C. F. R., Craiova.
Tot acolo de vânzare un
«grifon» și armă de vânatoare
cal 10.

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vână-
torești, cum sunt cutii pentru clocitul
ouălor de fazan în fazanerii artifi-
ciale, capcane pentru distrugerea ră-
pitoarelor, case de vânătoare tran-
sportabile, etc.

DRILLING

ca și nou, cal. $\frac{12 \times 12}{7 \times 65}$ fără cocoșe,
fabricația Jäger, țevile din oțel
Krupp, armare separată pentru
glonț, viză automată, tir extra-
ordinar cu alică și glonț, cu
lunetă Kahles 5X, certificat ofi-
cial de tir.

De vânzare cu prețul de Lei 25.000
fix. A se adresa: București, Str.
Primăverei No. 45, Sotir.

Ouă de fazani ENGLIZEȘTI

și anume: OUĂ DE FAZANI CU GÂTUL NEGRU,
TORQUATUS, MONGOLICUS ȘI GULERAȚI,
livrez timp de 25 ani. Referințe din cele mai bune! Comanda
minimală 50 buc. Rugăm a se face comenzile la timp.

HENRY POLAK PRAGUE VII,
Na Studance 326.
Correspondență în limbile germană, franceză și engleză.

Administrator silvic și de vânătoare
german, bune referințe, tânăr, energic,
căsătorit, caută post potrivit la moșie cu
pădure sau proprietate mare silvică, ime-
diat, sau 1 Ianuarie.

Iulius Glatzeder

Fost vânător personal al M. S. Regelui
Ferdinand, Palatul Cotroceni, București.

VÂNAT VIU

livrez cu începere dela
1 Ianuarie 1928:

FAZANI în grupuri de 6
bucăți, 1 cocoș și 5 găini.
Bucata 15 Pengö. Ouă de
fazan 1.20 Pengö bucata.
IEPURI în perechi. Bu-
cata 22 Pengö. Transpor-
tul până la graniță franco.
Primesc înscrieri de pe
acum. A se adresa (tim-
bru pentru răspuns).

ÖTVÖS BALÁZS

Sződrákos, Pest vm. (Ungaria).

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

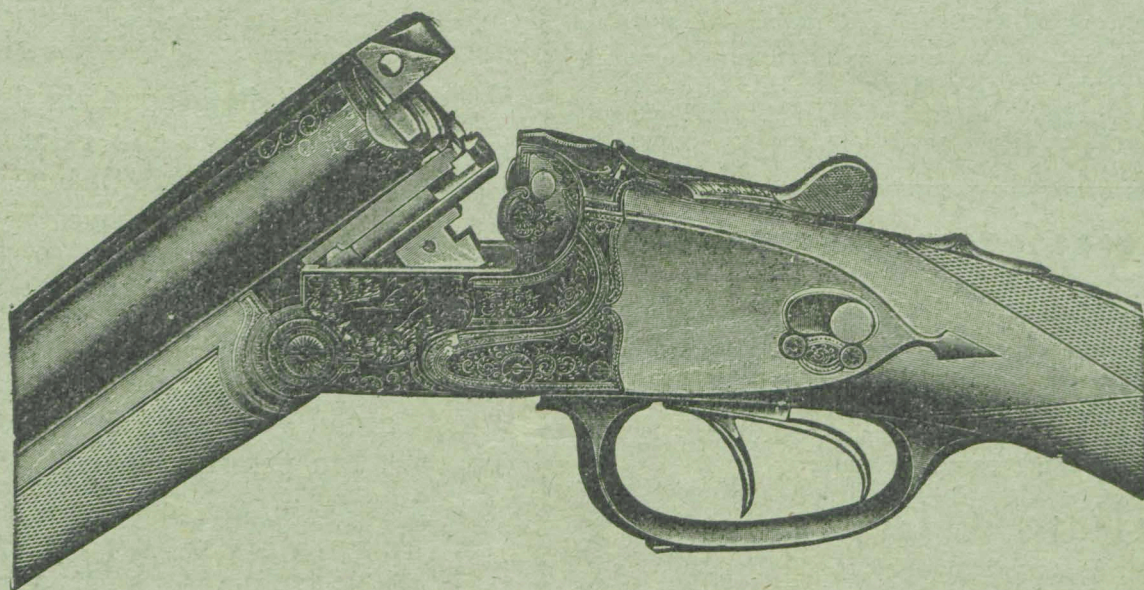
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI